(2

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI DOMINI

P I I

DIVINA PROVIDENTIA

P A P A E   S E X T I

Damnatio quamplurium Propositionum Excerptarum ex Libro Italico Idiomate impresso sub titulo = *Atti, e Decreti del Concilio Diocesano di Pistoja dell' An. MDCCLXXXVI.* = *In Pistoja per Atto Bracali Stampatore Vescovile. Con approvazione.*

Cum prohibitione ejusdem Libri, et aliorum quorumcumque in ejus defensionem tam forsan editorum, quam inposterum edendorum.

ROMÆ MDCCXCIV.

Ex Typographia Rev. Cameræ Apostolicæ

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Universis Christifidelibus salutem , et Apostolicam Benedictionem .

Auctorem fidei , et Consummatorem Jesum aspicientes nos jubet Apostolus (*a*) sedulo recogitare qualem , quantamque ille sustinuit a peccatoribus adversum semetipsum contradictionem , ut ne laboribus , et periculis defatigati deficiamus aliquando animis nostris , peneque concidamus . Hac saluberrima cogitatione muniri nos ac refici tum maxime necessum est , cum adversus Corpus ipsummet Christi , *quod est Ecclesia* (*b*) , diræ istius , nec unquam desituræ conjurationis æstus acrius exardescit : Ut a Domino confortati , et in potentia virtutis ejus , scuto fidei protecti resistere possimus in die malo , et omnia tela iniquissimi ignea extinguere (*c*) . In hoc sane motu temporum , in hac rerum perturbatissima conversione gravis est quidem bonis omnibus contra omnes cujusque generis Christiani No-

(*a*) Ad Hebr. 12.
(*b*) Ad Coloss. 1.
(*c*) Ad Ephes. 6.

minis hostes colluctatio subeunda : Gravior Nobis , quibus pro credita pastorali nostræ sollicitudini Gregis totius cura, et moderatione , *major cunctis , Christianæ Religionis zelus incumbit* (*a*) . Verum in hac ipsa oneris gravitate, quæ humeris nostris imposita est , *portandi onera omnium , qui gravantur* , quo magis conscii Nobis sumus infirmitatis nostræ , eo firmiorem in spem erigit Nos , et sublevat Apostolici hujusce muneris in persona B. Petri Divinitus instituta ratio , ut qui semel tradita sibi a Christo Ecclesiæ gubernacula nunquam derelicturus erat , ipse Apostolicæ gubernationis onera in illis portare non desineret, quos ei Deus protegendos perpetua successione , ac tuendos heredes dedisset .

Et in hisce quidem ærumnis quæ undique circumstant, ad ceterarum molestiarum velut cumulum accessit , ut unde oportuerat Nos gaudere , majorem inde tristitiam hauriremus . *Quippe cum aliquis Sacrosanctæ Ecclesiæ Dei præpositus sub Sacerdotis nomine ipsum Christi populum a tramite veritatis in præceps deviæ persuasionis avertit ; et hoc in amplissima Urbe , tum plane est geminanda lamentatio , et major sollicitudo adhibenda* (*b*) .

Fuit sane non in ultimis terris , verum

(*a*) S. Siricius ad Himerium Tarrac. *Ep.* 1. *ap. Coust.*
(*b*) S. Cælest. I. *Ep.* 13, *apud Coust.*

in media luce Italiæ, sub oculis Urbis, et prope Apostolorum limina; Fuit Episcopus duplicis Sedis honore insignis, (Scipio de Ricciis antea Episcopus Pistorien., et Praten.) quem ad Nos pro pastorali munere suscipiendo accedentem paterna caritate complexi sumus: qui vicissim Nobis, atque huic Apostolicæ Sedi in ipso Sacræ Suæ Ordinationis ritu debitam fidem, et obedientiam solemnis jurisjurandi religione obstrinxit.

Atque is ipse non longo intervallo posteaquam a complexu nostro cum osculo pacis dimissus ad commissas sibi plebes accessit, coacervatorum perversæ sapientiæ Magistrorum fraudibus circumventus eo cœpit intendere, út quam superiores Antistites ex Ecclesiastica regula laudabilem, et pacatam Christianæ institutionis formam jam pridem invexerant, ac pene defixerant, non ille pro eo ac debebat, tueretur, coleret, perficeret, sed contra per speciem fictæ reformationis importunis inducendis novitatibus perturbaret, convelleret, funditus everteret.

Quin etiam cum et hortatu nostro ad Synodum Diœcesanam animum adjunxisset, præfracta ejus in suo sensu pertinacia effectum est, ut unde remedium aliquod vulnerum petendum erat, inde gravior pernicies enasceretur. Sane postquam Synodus hæc Pistoriensis e latebris erupit, in qui-

bus aliquandiu abdita delituit; nemo fuit de summa religione pie, sapienterque sentiens, qui non continuo adverterit, hoc fuisse Auctorum consilium, ut quæ antea per multiplices libellos pravarum doctrinarum semina sparserant, ea in unum velut corpus compingerent, proscriptos dudum errores exsuscitarent, Apostolicis, quibus proscripti sunt, Decretis fidem, auctoritatemque derogarent.

Quæ cum cerneremus, quo graviora sunt per se, tanto impensius Pastoralis nostræ sollicitudinis opem efflagitare, mentem convertere non distulimus ad ea capienda consilia, quæ surgenti malo vel sanando, vel comprimendo accommodatiora viderentur.

Atque in primis sapientis moniti memores Prædecessoris nostri B. Zosimi (a), *ea quæ magna sunt, magnum pondus examinis desiderare*, Synodum ab Episcopo editam primum quatuor Episcopis, aliisque adjunctis e Clero Sæculari Theologis examinandam commisimus: Tum et plurium S. R. E. Cardinalium, aliorumque Episcoporum Congregationem deputavimus, qui totam Actorum Seriem diligenter perpenderent, loca inter se dissita conferrent, excerptas Sententias discuterent, quorum Suffragia coram Nobis voce, et scripto edita excepimus: qui et Synodum universe reprobandam, et

(a) S. Zosimus *Epist.* 2. *ap. Coust.*

plurimas inde collectas propositiones, alias quidem per sese, alias attenta Sententiarum connexione plus minusve acribus censuris perstringendas censuerunt: Quorum auditis perpensisque animadversionibus, illud quoque Nobis curæ fuit, ut selecta ex tota Synodo præcipua quædam pravarum doctrinarum capita, ad quæ potissimum fusæ per Synodum reprobandæ Sententiæ directe vel indirecte referuntur, in certum deinceps ordinem redigerentur; eisdemque sua cuique peculiaris censura subjiceretur.

Ne vero ex hac ipsa tametsi accuratissime peracta sive locorum collatione, sive Sententiarum disquisitione; pervicaces homines obtrectandi occasionem arriperent, ut huic forte jam paratæ calumniæ obviam iretur, sapienti consilio uti statuimus, quod in emergentibus hujusmodi periculosis, noxiisve novitatibus reprimendis plures Nostri SSmi Prædecessores, tum et gravissimi Antistites; ac Generales etiam Synodi rite; cauteque adhibitum, illustribus exemplis testatum, commendatumque reliquissent:

Norant illi versutam Novatorum fallendi artem, qui Catholicarum aurium offensionem veriti, captionum suarum laqueos persæpe student subdolis verborum involucris obtegere, ut inter discrimina sensuum (a) latens error

(a) S. Leo M. *Ep.* 129. *Edit. Baller.*

lenius influat in animos, fiatque ut corrupta per brevissimam adjectionem, aut commutationem veritate sententiæ, Confessio quæ salutem operabatur, subtili quodam transitu vergat in mortem. Atque hæc quidem involuta, fallax disserendi ratio, cum in omni orationis genere vitiosa est, tum in Synodo minime ferenda, cujus est hæc laus præcipua, eam in docendo dilucidam consectari dicendi rationem, quæ nullum offensionis periculum relinquat. Quo in genere proinde si quid peccatum sit, hac nequeat, quæ afferri solet, subdola excusatione defendi, quod quæ alicubi durius dicta exciderint, ea locis aliis planius explicata, aut etiam correcta reperiantur; quasi procax isthæc affirmandi, et negandi, ac secum pro libito pugnandi licentia, quæ fraudulenta semper fuit Novatorum astutia ad circumventionem erroris, non potius ad prodendum, quam ad excusandum errorem valeret: Aut quasi rudibus præsertim, qui in hanc vel illam forte inciderint partem Synodi vulgari lingua omnibus expositæ, præsto semper essent alia, quæ inspicienda forent, dispersa loca, aut his etiam inspectis satis cuique facultatis suppeteret ad ea sic per sese componenda, ut, quemadmodum perperam isti effutiunt, erroris omne periculum effugere valerent. Exitiosissimum profecto insinuandi erroris artificium, quod in Constantinopolitani Antistitis Ne-

storii litteris jam olim sapienter detectum gravissima reprehensione Prædecessor Noster Cælestinus (a) coarguit; quibus nempe in litteris vestigatus Veterator ille; deprensus, et tentus, suo se multiloquio labefaciens, dum vera involvens obscuris, rursus utraque confundens vel confiteretur negata, vel niteretur negare confessa. Ad quas depellendas insidias nimium sæpe omni ætate renovatas non alia potior via inita est, quam ut iis exponendis Sententiis, quæ sub latibulo ambiguitatis periculosam, suspiciosamque involvunt discrepantiam sensuum; perversa significatio notaretur; cui subesset error, quem Catholica Sententia reprobaret;

Quam et Nos moderationis plenam rationem eo libentius amplexi sumus, quo magis ad reconciliandos animos, et ad unitatem spiritus in vinculo pacis adducendos, (quod favente Deo in pluribus gaudemus jam feliciter evenisse) magno fore adjumento prospeximus, providere primum, ne pertinacibus, si qui supererunt, quod Deus avertat, Synodi Sectatoribus integrum sit posthac ad novas turbas ciendas, justæ suæ damnationis consortes veluti ac socias sibi adsciscere Scholas Catholicas, quas invitas plane ac repugnantes, per detortam quamdam affinium vocabulorum similitudinem in

(a) S. Cælestinus *Ep.* 13. *n.* 2. *ap. Const.*

expressa ; quam illæ testantur sententiarum disimilitudine , in partes suas pertrahere nituntur . Deinde si quos imprudentes aliqua fefellit adhuc præconcepta mitior opinio de Synodo ; his etiam omnis conquerendi locus præcludatur ; qui si recte sapiunt , ut videri volunt ; ægre ferre nequeant doctrinas damnari sic denotatas , quæ errores præseferant ; à quibus ipsi profitentur se longissime abesse .

Nec dum tamen satis ex animo lenitati nostræ factum putavimus , seu verius caritati ; quæ urget Nos erga Fratrem nostrum , *cui* omni ope *volumus* , *si adhuc possumus subvenire* (*a*) . Caritas nempe illa urget Nos , qua inductus Prædecessor noster Cælestinus (*b*) etiam *contra fas* , seu majori quam fas esse videretur , patientia Sacerdotes corrigendos expectare non abnuebat . Magis enim cum Augustino , Milevitanisque Patribus volumus , et optamus homines prava docentes *pastorali cura in Ecclesia sanari* ; *quam desperata salute ex illa resecari* , *si necessitas nulla compellat* (*c*) ,

Quam ad rem , ne quod genus officii ad lucrandum Fratrem prætermissum videretur , præfatum Episcopum , antequam ad ulteriora progrederemur , amantissimis lit-

(*a*) S. Cælest. *Ep.* 14. *ad Populum C. P. n.* 8. *ap. Coust.*
(*b*) *Ep.* 13. *ad Nestor. n.* 9.
(*c*) *Epist.* 176. *num.* 4. 178. *num.* 2. *Edit. Maur.*

teris ad eum jussu nostro datis ad Nos acciendum duximus, polliciti fore, ut benevolo animo a Nobis exciperetur, nec vetaretur, quin, quæ in rem suam facere sibi viderentur, libere, aperteque exprimeret. Nec vero spes Nos omnis deseruerat fieri posse, ut siquidem animum illum docibilem afferret, quem ex Apostoli sententia in Episcopo maxime Augustinus (a) requirebat, cum simpliciter, et candide, omni remota concertatione, et acerbitate recognoscenda ei proponerentur præcipua doctrinarum capita, quæ visa essent majori animadversione digna, tum facile sese ipse colligens non dubitaret, quæ ambigue posita essent, in saniorem sensum exponere, quæve manifestam pravitatem præseferrent, aperte repudiare: atque ita magna cum sui nominis existimatione, tum lætissima bonorum omnium gratulatione, pacatissima, qua fieri posset ratione orti in Ecclesia strepitus optatissima correctione comprimerentur (b).

Nunc vero cum ille oblato beneficio incommodæ valetudinis nomine minus utendum sibi esse censuerit, differre jam non possumus, quin Apostolico nostro muneri satisfaciamus. Non unius tantummodo, alteriusve Diœcesis periculum agitur: *Universalis Ecclesia quacumque novitate pulsa-*

(a) *L. 4. de Bapt. cont. Donat. c. 5., et l. 5. c. 26.*
(b) S. Cælest. *Ep. 16. n. 2. ap. Coust.*

tur (a). Undique jam pridem non expectatur modo, verum assiduis repetitis precibus efflagitatur Supremæ Apostolicæ Sedis judicium. Absit, ut Vox Petri in illa unquam Sede sua conticescat, in qua perpetuo vivens ille ac præsidens præstat quærentibus fidei veritatem (b). Tuta non est in talibus longior conniventia, quia tantumdem pene criminis est connivere in talibus, quanti est tam irreligiosa prædicare (c). Abscidendum igitur tale vulnus, quo non unum membrum læditur, sed totum Corpus Ecclesiæ sauciatur (d). Atque Divina opitulante pietate providendum, ut amputatis dissensionibus fides Catholica inviolata servetur; et his, qui prava defendunt, ab errore revocatis, nostra auctoritate, quorum fides probata fuerit, muniantur (e).

Implorato itaque cum assiduis nostris, tum et piorum Christifidelium privatis publicisque precibus, Spiritus Sancti lumine, omnibus plene et mature consideratis, complures ex Actis et Decretis memoratæ Synodi Propositiones, Doctrinas, Sententias, sive expresse traditas, sive per ambiguitatem insinuatas, suis, ut præfatum est, cui-

(a) S. Cælest. *Ep*, 21. *ad Episcopos Galliarum*.
(b) S. Chrysol. *Ep. ad Eutythem*.
(c) S. Cælest. *Ep*. 12. *n*. 2.
(d) *Idem Ep*. 11. *Cyrillo n*.3.
(e) S. Leo M. *Ep*. 23. *Flaviano C. P. n*. 2.

que appositis notis, et censuris damnandas et reprobandas censuimus, prout hac nostra perpetuo valitura Constitutione damnamus, et reprobamus:

Sunt autem quæ sequuntur.

De obscuratione veritatum in Ecclesia

Ex Decr. de Grat. §. 1.

I. Propositio, quæ asserit *postremis hisce Sæculis sparsam esse generalem obscurationem super veritates gravioris momenti, spectantes ad Religionem, et quæ sunt basis fidei, et moralis doctrinæ Jesu Christi,*

Hæretica.

De Potestate Communitati Ecclesiæ attributa, ut per hanc Pastoribus communicetur

Epist. Convoc.

II. Propositio, quæ statuit *potestatem a Deo datam Ecclesiæ, ut communicaretur Pastoribus, qui sunt ejus Ministri pro salute Animarum;*

Sic intellecta ut a Communitate Fidelium in Pastores derivetur Ecclesiastici Ministerii, ac regiminis potestas,

Hæretica.

De Capitis Ministerialis denominatione Romano Pontifici attributa.

Decr. de Fide §. 8.

III. Insuper quæ statuit *Romanum Pontificem esse caput Ministeriale*;

Sic explicata, ut Romanus Pontifex non a Christo in Persona B. Petri, sed ab Ecclesia potestatem Ministerii accipiat, qua velut Petri Successor, verus Christi Vicarius, ac totius Ecclesiæ Caput pollet in universa Ecclesia,

Hæretica.

De potestate Ecclesiæ quoad constituendam, et sanciendam exteriorem disciplinam.

Decr. de Fide §§. 13. 14.

IV. Propositio affirmans, *abusum fore auctoritatis Ecclesiæ transferendo illam ultra limites doctrinæ, ac morum, et eam extendendo ad res exteriores, et per vim exigendo id quod pendet a persuasione, et corde*, tum etiam, *multo minus ad eam pertinere, exigere per vim exteriorem subjectionem suis Decretis*;

Quatenus indeterminatis illis verbis *extendendo ad res exteriores* notet velut abu-

sum auctoritatis Ecclesiæ, usum ejus potestatis acceptæ a Deo, qua usi sunt et ipsimet Apostoli in disciplina exteriore constituenda, et sancienda,

Hæretica.

V. Qua parte insinuat, Ecclesiam non habere auctoritatem subjectionis suis Decretis exigendæ aliter quam per media, quæ pendent a persuasione;

Quatenus intendat Ecclesiam *non habere collatam sibi a Deo potestatem non solum dirigendi per consilia, et suasiones, sed etiam jubendi per leges, ac devios, contumacesque exteriore judicio, ac salubribus pœnis coercendi, atque cogendi*,

Ex Bened. XIV. in Brevi *Ad assiduas*. anni 1755 Primati, Archiepiscopis, et Episcopis Regni Polon.

Inducens in Systema alias damnatum ut hæreticum.

Jura Episcopis præter fas attributa.

Decr. de Ord. §. 25.

VI. Doctrina Synodi, qua profitetur *persuasum sibi esse, Episcopum accepisse a Christo omnia jura necessaria pro bono regimine suæ Diœcesis*;

Perinde ac si ad bonum regimen cujusque Diœcesis necessariæ non sint supe-

riores ordinationes spectantes sive ad fidem, et mores, sive ad generalem disciplinam, quarum jus est penes Summos Pontifices, et Concilia Generalia pro universa Ecclesia,

Schismatica, ad minus erronea.

VII. Item in eo quod hortatur Episcopum *ad prosequendam naviter perfectiorem Ecclesiasticæ disciplinæ Constitutionem*, idque, *contra omnes contrarias consuetudines, exemptiones, reservationes, quæ adversantur bono ordini Diœcesis, majori gloriæ Dei, et majori ædificationi Fidelium*;

Per id quod supponit Episcopo fas esse proprio suo judicio, et arbitratu statuere, et decernere contra consuetudines, exemptiones, reservationes, sive quæ in universa Ecclesia, sive etiam in unaquaque Provincia locum habent; sine venia, et interventu Superioris hierarchicæ potestatis, a qua inductæ sunt, aut probatæ, et vim legis obtinent,

Inducens in Schisma, et Subversionem hierarchici regiminis, erronea,

VIII. Item quod et sibi persuasum esse ait; *Jura Episcopi a J. C. accepta pro gubernanda Ecclesia nec alterari, nec impediri posse; et ubi contigerit horum jurium exercitium quavis de causa fuisse interruptum*,

posse semper Episcopum, ac debere in originaria sua jura regredi, quotiescumque id exigit majus bonum suæ Ecclesiæ;

In eo quod innuit jurium Episcopalium exercitium nulla Superiori Potestate præpediri, aut coerceri posse, quandocumque Episcopus proprio judicio censuerit minus id expedire majori bono suæ Ecclesiæ,

Inducens in Schisma, et Subversionem hierarchici regiminis, erronea.

Jus perperam tributum inferioris Ordinis Sacerdotibus in Decretis fidei, et disciplinæ.

Epist. Convoc.

IX. Doctrina, quæ statuit, *reformationem abusuum circa Ecclesiasticam disciplinam in Synodis Diœcesanis ab Episcopo, et Parochis æqualiter pendere, ac stabiliri debere: ac sine libertate decisionis indebitam fore subjectionem suggestionibus, et jussionibus Episcoporum,*

Falsa, temeraria, Episcopalis auctoritatis læsiva, regiminis hierarchici Subversiva, favens hæresi Aerianæ a Calvino innovatæ.

Ex Ep. Convoc. Ex Ep. ad Vic. For. Ex Orat. ad Syn. §. 8. *Ex Sess.* 3.

X. Item doctrina, qua Parochi, aliive Sacerdotes in Synodo congregati pronuntiantur una cum Episcopo Judices Fidei, et simul innuitur judicium in causis fidei ipsis competere jure proprio, et quidem etiam per ordinationem accepto,

Falsa, temeraria, Ordinis hierarchici subversiva, detrahens firmitati Definitionum, judiciorumve dogmaticorum Ecclesiæ, ad minus erronea.

Orat. Synod. §. 8.

XI. Sententia enuntians veteri Majorum instituto ab Apostolicis usque temporibus ducto, per meliora Ecclesiæ Sæcula servato, receptum fuisse *ut decreta, aut definitiones, aut sententiæ etiam majorum Sedium non acceptarentur, nisi recognitæ fuissent, et approbatæ a Synodo Diœcesana*,

Falsa, temeraria, derogans pro sua generalitate obedientiæ debitæ Constitutionibus Apostolicis, tum et Sententiis ab hierarchica superiore legitima potestate manantibus, Schisma fovens, et hæresim.

Calumniæ adversus aliquas decisiones in materia Fidei ab aliquot sæculis emanatas .

De Fide §.12.

XII. Assertiones Synodi complexive acceptæ circa Decisiones in materia fidei ab aliquot Sæculis emanatas, quas perhibet velut Decreta ab una particulari Ecclesia, vel paucis Pastoribus profecta, nulla sufficienti auctoritate suffulta, nata corrumpendæ puritati fidei, ac turbis excitandis, intrusa per vim, e quibus inflicta sunt vulnera nimium adhuc recentia,

Falsæ, captiosæ, temerariæ, scandalosæ, in Romanos Pontifices et Ecclesiam injuriosæ, debitæ Apostolicis Constitutionibus obedientiæ derogantes, Schismaticæ, perniciosæ, ad minus erroneæ.

De Pace dicta Clementis IX.

Or. Synod. §.2. *in nota* .

XIII. Propositio relata inter acta Synodi, quæ innuit Clementem IX. pacem Ecclesiæ reddidisse per approbationem distinctionis juris, et facti in subscriptione Formularii ab Alexandro VII. præscripti,

Falsa, temeraria, Clementi IX. injuriosa.

XIV. Quatenus vero ei distinctioni suffragatur, ejusdem fautores laudibus extollendo, et eorum Adversarios vituperando,

Temeraria, perniciosa, Summis Pontificibus injuriosa, Schisma fovens, et hæresim.

De Coagmentatione Corporis Ecclesiæ.

Append. n. 28.

XV. Doctrina, quæ proponit Ecclesiam *considerandam velut unum Corpus Mysticum coagmentatum ex Christo Capite, et Fidelibus, qui sunt ejus membra per unionem ineffabilem, qua mirabiliter evadimus cum ipso unus solus Sacerdos, una sola Victima, unus solus Adorator perfectus Dei Patris in Spiritu, et Veritate*;

Intellecta hoc sensu, ut ad Corpus Ecclesiæ non pertineant nisi Fideles, qui sunt perfecti Adoratores in Spiritu, et Veritate,

Hæretica.

De Statu innocentiæ.

De Grat. §§. 4. 7. *De Sacr. in gen.* §. 1. *De Pœnit.* §. 4.

XVI. Doctrina Synodi de statu felicis innocentiæ, qualem eum repræsentat in Adamo ante peccatum, complectente non modo integritatem, sed et justitiam interiorem cum impulsu in Deum per amorem caritatis, atque primævam Sanctitatem aliqua ratione post lapsum restitutam;

Quatenus complexive accepta innuit statum illum sequelam fuisse Creationis, debitum ex naturali exigentia, et conditione humanæ naturæ, non gratuitum Dei beneficium,

Falsa, alias damnata in Bajo, et Quesnellio, erronea, favens hæresi Pelagianæ.

De immortalitate spectata ut naturali conditione hominis.

De Bapt. §. 2.

XVII. Propositio his verbis enuntiata: *Edocti ab Apostolo spectamus mortem non jam ut naturalem conditionem hominis, sed revera ut justam pœnam culpæ originalis*;

Quatenus sub nomine Apostoli subdole allegato insinuat, mortem, quæ in præsenti statu inflicta est velut justa pœna peccati per justam subtractionem immortalitatis, non fuisse naturalem conditionem hominis, quasi immortalitas non fuis-

set gratuitum beneficium, sed naturalis conditio,

Captiosa, temeraria, Apostolo injuriosa, alias damnata,

De conditione hominis in statu naturæ.

De Grat. §. 10.

XVIII. Doctrina Synodi enuntians *post lapsum Adami Deum annuntiasse promissionem futuri Lib eratoris, et voluisse consolari genus humanum per spem salutis, quam J.C. allaturus erat*, tamen *Deum voluisse ut genus humanum transiret per varios status, antequam veniret plenitudo temporum*, ac primum ut in statu naturæ *homo relictus propriis luminibus disceret de sua cœca ratione diffidere, et ex suis aberrationibus moveret se ad desiderandum auxilium superioris luminis*,

Doctrina, ut jacet, captiosa, atque intellecta de desiderio adjutorii superioris luminis in ordine ad salutem promissam per Christum, ad quod concipiendum homo relictus suis propriis luminibus supponatur se se potuisse movere,

Suspecta, favens hæresi Semipelagianæ.

De conditione hominis sub lege.

Ibid.

XIX. Item quæ subjungit, hominem sub lege *cum esset impotens ad eam observandam prævaricatorem evasisse, non quidem culpa legis, quæ SSma erat, sed culpa hominis, qui sub lege sine gratia magis magisque prævaricator evasit*, superadditque, *legem, si non sanavit cor hominis, effecisse, ut sua mala cognosceret, et de sua infirmitate convictus desideraret gratiam Mediatoris*;

Qua parte generaliter innuit hominem prævaricatorem evasisse per inobservantiam legis, quam impotens esset observare; quasi *impossibile aliquid potuerit imperare qui justus est, aut damnaturus sit hominem pro eo quod non potuit vitare, qui pius est*,

Ex S. Cæsario Serm. 73. in Append. S. Augustini Serm. 273. Edit. Maur.
Ex S. Aug. de Nat. et Gr. c. 43.
De Grat. et lib. arb. c. 16.
Enar. in Psal. 56. n. 1.

Falsa, scandalosa, impia, in Bajo damnata.

XX. Qua parte datur intelligi, hominem sub lege sine gratia potuisse concipere desiderium gratiæ Mediatoris ordinatum ad salutem promissam per Christum; quasi

non ipsa gratia faciat ut invocetur a nobis, Ex Concil. Araus. II. Can. 3.

Propositio, ut jacet, captiosa, suspecta, favens hæresi Semipelagianæ.

De gratia illuminante, et excitante.

De Gratia §. 11.

XXI. Propositio, quæ asserit, *lumen gratiæ, quando sit solum, non præstare, nisi ut cognoscamus infelicitatem nostri status, et gravitatem nostri mali: Gratiam in tali casu producere eumdem effectum, quem lex producebat: Ideo necesse esse, ut Deus creet in corde nostro sanctum amorem, et inspiret sanctam delectationem contrariam amori in nobis dominanti: hunc amorem sanctum, hanc sanctam delectationem esse proprie gratiam J. C., inspirationem caritatis, qua cognita sancto amore faciamus; hanc esse illam radicem, e qua germinant bona opera, hanc esse gratiam novi Testamenti, quæ nos liberat a servitute peccati, et constituit Filios Dei;*

Quatenus intendat eam solam esse proprie gratiam Jesu Christi, quæ creet in corde sanctum amorem, et quæ facit ut faciamus, sive etiam qua homo liberatus a servitute peccati constituitur Filius Dei, et non sit etiam proprie gratia Christi ea gratia, qua cor hominis tangitur per illu-

minationem Spiritus Sancti (Trid. sess. 6. cap. 5.), nec vera detur interior gratia Christi, cui resistitur,

Falsa, captiosa, inducens in errorem in secunda propositione Jansenii damnatum ut hæreticum, eumque renovans.

De Fide velut prima Gratia.

De Fide §. 1.

XXII. Propositio, quæ innuit, Fidem, *a qua incipit series gratiarum, et per quam velut primam vocem vocamur ad salutem, et Ecclesiam*, esse ipsammet excellentem virtutem fidei, qua homines fideles nominantur, et sunt;

Perinde ac prior non esset gratia illa, quæ *ut prævenit voluntatem, sic prævenit et fidem*,

Ex S.Aug. de dono persev. c.16.n.41.

Suspecta de hæresi, eamque sapiens, alias in Quesnellio damnata, erronea.

De duplici Amore.

De Grat. §. 8.

XXIII. Doctrina Synodi de duplici amore dominantis cupiditatis, et caritatis dominantis, enuntians hominem sine gratià esse sub servitute peccati: ipsumque in

eo statu per generalem cupiditatis dominantis influxum omnes suas actiones inficere, et corrumpere;

Quatenus insinuat in homine, dum est sub servitute, sive in statu peccati, destitutus gratia illa, qua liberatur a servitute peccati, et constituitur Filius Dei, sic dominari cupiditatem, ut per generalem hujus influxum omnes illius actiones in se inficiantur, et corrumpantur: aut opera omnia, quæ ante justificationem fiunt, quacumque ratione fiant, sint peccata;

Quasi in omnibus suis actibus peccator serviat dominanti cupiditati,

Falsa, perniciosa, inducens in errorem a Tridentino damnatum ut hæreticum, iterum in Bajo damnatum art.40.

§. 12.

XXIV. Qua vero parte inter dominantem cupiditatem, et caritatem dominantem nulli ponuntur affectus medii a natura ipsa insiti, suapteque natura laudabiles, qui una cum amore beatitudinis, naturalique propensione ad bonum *remanserunt velut extrema lineamenta, et reliquiæ imaginis Dei*;

Ex S.August. de Spir. et Litt. c. 28.

Perinde ac si *inter dilectionem Divinam, quæ nos perducit ad regnum, et dilectionem*

humanam illicitam, *quæ damnatur*, non daretur *dilectio humana licita*, *quæ non reprehenditur*,

Ex S.Aug.Ser.349. de Carit.Edit.Maur.

Falsa, alias damnata.

De Timore servili.

De Pœnit. §.3.

XXV. Doctrina, quæ timorem pœnarum generatim perhibet *duntaxat non posse dici malum*, *si saltem pertingit ad cohibendam manum*;

Quasi timor ipse gehennæ, quam fides docet peccato infligendam, non sit in se bonus, et utilis, velut donum supernaturale, ac motus a Deo inspiratus præparans ad amorem justitiæ,

Falsa, temeraria, perniciosa, Divinis Donis injuriosa, alias damnata, contraria doctrinæ Concilii Tridentini, tum et communi Patrum Sententiæ, *opus esse* juxta consuetum ordinem præparationis ad justitiam, *ut intret timor primo*, *per quem veniat Caritas*; *Timor medicamentum*, *Caritas sanitas*.

Ex S.August. in Epist.Johan. c.4.Tract.9. n. 4. 5.
In Johan. Evang. Tract. 41. n.10.
Enarratione in Psal.127. n.7.

Sermone 157. de Verbis Apostoli c. 13.
Sermone 161. de Verbis Apostoli n. 8.
Sermone 349. de Caritate n. 7.

De pœna decedentium cum solo Originali.

De Bapt. §. 3.

XXVI. Doctrina, quæ velut fabulam Pelagianam explodit locum illum inferorum, (quem Limbi puerorum nomine Fideles passim designant) in quo animæ decedentium cum sola originali culpa pœna damni citra pœnam ignis puniantur;

Perinde ac si hoc ipso quod qui pœnam ignis removent, inducerent locum illum, et statum medium expertem culpæ, et pœnæ inter regnum Dei, et damnationem æternam, qualem fabulabantur Pelagiani,

Falsa, temeraria, in scholas Catholicas injuriosa.

De Sacramentis, ac primum de forma Sacramentali cum adjuncta conditione.

De Bapt. §. 12.

XXVII. Deliberatio Synodi, qua prætextu adhæsionis ad antiquos Canones in casu

dubii Baptismatis propositum suum declarat de omittenda formæ conditionalis mentione,

Temeraria, praxi, legi, auctoritati Ecclesiæ contraria.

De participatione Victimæ in Sacrificio Missæ.

De Euch. §.6.

XXVIII. Propositio Synodi, qua postquam statuit *Victimæ participationem esse partem Sacrificio essentialem*, subjungit, *non tamen se damnare ut illicitas Missas illas, in quibus Adstantes Sacramentaliter non communicant, ideo quia isti participant licet minus perfecte de ipsa Victima, spiritu illam recipiendo*;

Quatenus insinuat ad Sacrificii essentiam deesse aliquid in eo Sacrificio, quod peragatur sive nullo adstante, sive adstantibus, qui nec Sacramentaliter, nec spiritaliter de Victima participant: Et quasi damnandæ essent ut illicitæ Missæ illæ, in quibus solo Sacerdote communicante, nemo adsit, qui sive Sacramentaliter, sive spiritaliter communicet;

Falsa, erronea, de hæresi suspecta; eamque sapiens.

De Ritus Consecrationis efficacia.

De Euch. §.2.

XXIX. Doctrina Synodi, qua parte tradere instituens fidei doctrinam de ritu Consecrationis, remotis quæstionibus Scholasticis circa modum, quo Christus est in Eucharistia, a quibus Parochos docendi munere fungentes abstinere hortatur, duobus his tantum propositis: 1. Christum post Consecrationem vere, realiter, substantialiter esse sub speciebus: 2. Tunc omnem Panis, et Vini substantiam cessare solis remanentibus speciebus, prorsus omittit ullam mentionem facere transubstantiationis, seu conversionis totius substantiæ panis in Corpus, et totius substantiæ Vini in Sanguinem, quam velut articulum fidei Tridentinum Concilium definivit, et quæ in solemni Fidei professione continetur;

Quatenus per inconsultam istiusmodi, suspiciosamque omissionem notitia subtrahitur tum articuli ad fidem pertinentis, tum etiam vocis ab Ecclesia consecratæ ad illius tuendam professionem adversus hæreses, tenditque adeo ad ejus oblivionem inducendam, quasi ageretur de quæstione mere scholastica,

Perniciosa, derogans expositioni veritatis Catholicæ circa Dogma transubstantiationis, favens hæreticis.

De applicatione fructus Sacrificii.

De Euch. §. 8.

XXX. Doctrina Synodi, qua dum profitetur *credere Sacrificii oblationem extendere se ad omnes, ita tamen ut in Liturgia fieri possit specialis commemoratio aliquorum tam vivorum, quam defunctorum, precando Deum peculiariter pro ipsis*; dein continuo subjicit: *Non tamen quod credamus in arbitrio esse Sacerdotis applicare fructus Sacrificii cui vult; immo damnamus hunc errorem velut magnopere offendentem jura Dei, qui solus distribuit fructus Sacrificii cui vult, et secundum mensuram, quae ipsi placet*: Unde et consequenter traducit velut *falsam opinionem invectam in populum, quod illi, qui eleemosynam subministrant Sacerdoti sub conditione, quod celebret unam Missam, specialem fructum ex ea percipiant*;

Sic intellecta, ut præter peculiarem commemorationem, et orationem specialis ipsa oblatio, seu applicatio Sacrificii, quæ fit a Sacerdote, non magis prosit, ceteris paribus, illis, pro quibus applicatur, quam aliis quibusque; quasi nullus specialis fructus proveniret ex speciali applicatione, quam pro determinatis personis, aut personarum ordinibus faciendam commendat, ac præcipit Ecclesia, speciatim a Pastoribus pro suis ovibus: quod velut ex Divino præcepto descen-

dens a Sacra Tridentina Synodo diserte est expressum,

Sess. 23. c. 1. de Reform.
Bened. XIV. Constit. *Cum semper oblatas*. §. 2.

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem alias damnatum in Wicleffo.

De convenienti ordine in cultu servando.

De Euch. §. 5.

XXXI. Propositio Synodi enuntians conveniens esse pro Divinorum Officiorum ordine, et antiqua consuetudine, ut in unoquoque Templo unum tantum sit Altare, sibique adeo placere morem illum restituere,

Temeraria, perantiquo, pio, multis ab hinc Sæculis in Ecclesia præsertim Latina vigenti, et probato mori injuriosa.

Ibid.

XXXII. Item præscriptio vetans, ne super Altaria Sacrarum Reliquiarum thecæ, floresve apponantur,

Temeraria, pio, ac probato Ecclesiæ mori injuriosa.

Ibid. §. 6.

XXXIII. Propositio Synodi qua cupere se ostendit, ut causæ tollerentur, per quas ex parte inducta est oblivio principiorum ad Liturgiæ ordinem spectantium, *revocando illam ad majorem rituum simplicitatem, eam vulgari lingua exponendo, et elata voce proferendo*;

Quasi vigens ordo Liturgiæ ab Ecclesia receptus, et probatus aliqua ex parte manasset ex oblivione principiorum, quibus illa regi debet,

Temeraria, piarum aurium offensiva, in Ecclesiam contumeliosa, favens hæreticorum in eam conviciis.

De Ordine Pœnitentiæ.

De Pœnit. §. 7.

XXXIV. Declaratio Synodi, qua postquam præmisit ordinem pœnitentiæ Canonicæ sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse, ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpæ, sed præcipue pro dispositione ad gratiam, subdit, se *in ordine illo mirabili, et augusto totam agnoscere dignitatem Sacramenti adeo necessarii, liberam a subtilitatibus, quæ ipsi decursu temporis adjunctæ sunt*;

Quasi per ordinem, quo sine peracto

canonicæ pœnitentiæ cursu hoc Sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisset dignitas imminuta,

Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis Sacramenti, prout per Ecclesiam totam consuevit administrari, Ecclesiæ ipsi injuriosa.

De Pœnit. §. 10. *n.* 4.

XXXV. Propositio his verbis conceptà: *Si Caritas in principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus Caritatis, oportet ut Sacerdos præcedere faciat eos actus humiliationis, et pœnitentiæ, qui fuerunt omni ætate ab Ecclesia commendati: redigere hos actus ad paucas orationes, aut ad aliquod jejunium post jam collatam absolutionem videtur potius materiale desiderium conservandi huic Sacramento nudum nomen pœnitentiæ, quam medium illuminatum, et aptum ad augendum illum fervorem caritatis, qui debet præcedere absolutionem: Longe quidem absumus ab improbanda praxi imponendi pœnitentias etiam post absolutionem adimplendas: Si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus, ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficillimo, et magni momenti opere nostræ reconciliationis;*

Quatenus innuit pœnitentias, quæ imponuntur adimplendæ post absolutionem,

spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere nostræ reconciliationis, quam ut pœnitentias vere Sacramentales, et satisfactorias pro peccatis confessis: quasi ut vera ratio Sacramenti non nudum nomen servetur, oporteat de via ordinaria, ut actus humiliationis, et pœnitentiæ, qui imponuntur per modum satisfactionis Sacramentalis præcedere debeant absolutionem,

Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum.

De prævia necessaria dispositione pro admittendis pœnitentibus ad reconciliationem.

De Grat. §. 15.

XXXVI. Doctrina Synodi, qua postquam præmisit: *Quando habebuntur signa non æquivoca amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum merito judicari dignum, qui admittatur ad participationem Sanguinis Jesu Christi, quæ fit in Sacramentis*, subdit, *supposititias conversiones, quæ fiunt per attritionem nec efficaces esse solere, nec durabiles*: Consequenter *Pastorem Animarum debere insistere signis*

non æquivocis caritatis dominantis, *antequam admittat suos pœnitentes ad Sacramenta*, quæ signa, ut deinde tradit (§.17.) *Pastor deducere poterit ex stabili cessatione a peccato*, *et fervore in operibus bonis*, quem insuper *fervorem caritatis* perhibet (*de Pœnit.* §. 10.) velut dispositionem, quæ *debet præcedere absolutionem*;

Sic intellecta, ut non solum Contritio imperfecta, quæ passim attritionis nomine donatur, etiam quæ juncta sit cum dilectione, qua homo incipit diligere Deum tanquam omnis justitiæ fontem, nec modo Contritio caritate formata, sed et fervor caritatis dominantis, et ille quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter, et absolute requiratur, ut homo ad Sacramenta, et speciatim pœnitentes ad absolutionis beneficium admittantur,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, tutæ, ac probatæ in Ecclesia praxi contraria, Sacramenti efficaciæ detrahens, et injuriosa.

De auctoritate absolvendi.

De Pœnit. §. 10. *n.* 6.

XXXVII. Doctrina Synodi, quæ de auctoritate absolvendi accepta per ordinationem enunciat, *post institutionem Diœcesium*,

et Parochiarum conveniens esse, ut quisque judicium hoc exerceat super personas sibi subditas sive ratione territorii; sive jure quodam personali, propterea quod *aliter confusio induceretur; et perturbatio*;

Quatenus post institutas Diœceses, et Parochias enuntiat tantummodo; *conveniens esse ad præcavendam confusionem, ut absolvendi potestas exerceatur super Subditos*; sic intellecta tanquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria, vel subdelegata illa jurisdictio, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a Sacerdote prolatam;

Falsa, temeraria, perniciosa, Tridentino contraria; et injuriosa, erronea.

Ibid. §. 11.

XXXVIII. Item doctrina; qua postquam Synodus professa est, *se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quæ*, ut ait, *ad pœnitentiam non ita facile, et forte nunquam eum admittebat, qui post primum peccatum, et primam reconciliationem relapsus esset in culpam*, subjungit, *per timorem perpetuæ exclusionis a communione, et pace, etiam in articulo mortis magnum frænum illis injectum iri, qui parum considerant malum peccati, et minus illud timent*,

Contraria Can. 13. Concilii Nicæni I. ; Decretali Innocentii I. ad Exuperium Tholos. , tum et Decretali Cælestini I. ad Episcopos Viennen. et Narbonen. Provinciæ , redolens pravitatem , quam in ea Decretali Sanctus Pontifex exhorret ;

De peccatorum venialium confessione.

De Pœnit. §. 12.

XXXIX. Declaratio Synodi de peccatorum venialium confessione , quam optare se ait non tantopere frequentari , ne nimium contemptibiles reddantur ejusmodi confessiones ,

Temeraria , perniciosa , Sanctorum , ac piorum praxi a S. Conc. Trid. probatæ contraria .

De Indulgentiis.

De Pœnit. §. 16.

XL. Propositio asserens , *indulgentiam secundum suam præcisam notionem aliud non esse quam remissionem partis ejus pœnitentiæ , quæ per Canones statuta erat peccanti* ;

Quasi indulgentia præter nudam remissionem pœnæ Canonicæ non etiam valeat ad remissionem pœnæ temporalis pro pec-

catis actualibus debitæ apud Divinam justitiam,

Falsa, temeraria, Christi meritis injuriosa, dudum in Artic. 19. Lutheri damnata.

Ibid.

XLI. Item in eo quod subditur, *Scholasticos suis subtilitatibus inflatos invexisse thesaurum male intellectum meritorum Christi, et Sanctorum, et claræ notioni absolutionis a pœna canonica substituisse confusam, et falsam applicationis meritorum*;

Quasi thesauri Ecclesiæ, unde Papa dat indulgentias non sint merita Christi, et Sanctorum;

Falsa, temeraria, Christi, et Sanctorum meritis injuriosa, dudum in Art. 17. Lutheri damnata.

Ibid.

XLII. Item in eo quod superaddit, *luctuosius adhuc esse quod chimeræa isthæc applicatio transferri volita sit in defunctos*,

Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanos Pontifices, et in praxim, et sensum universalis Ecclesiæ injuriosa, inducens in errorem hæreticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in Art. 22. Lutheri.

Ibid.

XLIII. In eo demum quod impudentissime invehitur in Tabellás indulgentiarum, Altaria privilegiata &c.,

Temeraria, piarum aurium offensiva; scandalosa, in Summos Pontifices; atque in praxim tota Ecclesia frequentatam contumeliosa.

De reservatione Casuum.

De Pœnit. §. 19.

XLIV. Propositio Synodi asserens, *reservationem casuum nunc temporis aliud non esse quam improvidum ligamen pro inferioribus Sacerdotibus, et sonum sensu vacuum pro pœnitentibus assuetis non admodum curare hanc reservationem*,

Falsa, temeraria, male sonans, perniciosa, Concilio Tridentino contraria; superioris hierarchicæ potestatis læsiva.

Ibid.

XLV. Item de spe quam ostendit fore, *ut reformato Rituali, et ordine pœnitentiæ nullum amplius locum habituræ sint hujusmodi reservationes*;

Prout attenta generalitate verborum innuit per reformationem Ritualis, et ordinis pœnitentiæ factam ab Episcopo,

vel Synodo aboleri posse Casus ; quos Tridentina Synodus (Sess. 14. c. 7.) declarat Pontifices Maximos potuisse pro Suprema Potestate sibi in universa Ecclesia tradita peculiari suo judicio reservare,

Propositio falsa, temeraria, Concilio Tridentino, et Summorum Pontificum auctoritati derogans, et injuriosa.

De Censuris.

De Pœnit. §§. 20. 22.

XLVI. Propositio asserens, *effectum excommunicationis exteriorem duntaxat esse, quia tantummodo natura sua excludit ab exteriore communicatione Ecclesiæ*;

Quasi excommunicatio non sit pœna spiritualis, ligans in Cœlo, animas obligans,

Ex S. Aug. Ep. 250. Auxilio Episcopo. Tract. 50. in Johan. n. 12.

Falsa, perniciosa, in Art. 23. Lutheri damnata, ad minus erronea.

§§. 21. 23.

XLVII. Item quæ tradit, necessarium esse juxta leges naturales, et Divinas, ut sive ad excommunicationem, sive ad suspensionem præcedere debeat examen personale, atque adeo sententias dictas *ipso facto*, non

aliam vim habere, nisi seriæ comminationis sine ullo actuali effectu,

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiæ potestati injuriosa, erronea.

§. 22.

XLVIII. Item quæ pronuntiat, *inutilem, ac vanam esse formulam nonnullis abhinc Sæculis inductam absolvendi generaliter ab excommunicationibus, in quas Fidelis incidere potuisset*;

Falsa, temeraria, praxi Ecclesiæ injuriosa.

§. 24.

XLIX. Item quæ damnat ut nullas, et invalidas *suspensiones ex informata conscientia*,

Falsa, perniciosa, in Trid. injuriosa.

Ibid.

L. Item in eo quod insinuat soli Episcopo fas non esse uti potestate, quam tamen ei defert Tridentinum (Sess. 14. c. 1. de Ref.) suspensionis *ex informata conscientia* legitime infligendæ;

Jurisdictionis Prælatorum Ecclesiæ læsiva.

De Ordine.

De Ordine §. 4.

LI. Doctrina Synodi, quæ perhibet, in promovendis ad Ordines hanc de more, et instituto veteris disciplinæ rationem servari consuevisse; ut *si quis Clericorum distinguebatur sanctitate vitæ, et dignus æstimabatur, qui ad Ordines Sacros ascenderet, ille solitus erat promoveri ad Diaconatum, vel Sacerdotium, etiamsi inferiores Ordines non suscepisset: neque tum talis Ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est;*

§. 5.

LII. Item quæ innuit non alium titulum Ordinationum fuisse, quam deputationem ad aliquod speciale Ministerium, qualis præscripta est in Concilio Calcedonensi: subjungens (§. 6.), quamdiu Ecclesia sese his principiis in delectu Sacrorum Ministrorum conformavit, Ecclesiasticum Ordinem floruisse; verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde introducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu Ministrorum Sanctuarii;

§. 7.

LIII. Item quod inter hæc ipsa corruptionis principia refert, quod recessum sit a vetere instituto, quo, ut ait (§. 3.), Ec-

clesia insistens Apostoli vestigiis nemi-nem ad Sacerdotium admittendum statuerat, nisi qui conservasset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit corruptam fuisse disciplinam per decreta, et instituta,

1. Sive quibus Ordinationes per saltum vetitæ sunt,

2. Sive quibus pro Ecclesiarum necessitate, et commoditate probatæ sunt Ordinationes sine titulo specialis officii, velut speciatim a Tridentino Ordinatio ad titulum patrimonii: Salva obedientia, qua sic Ordinati Ecclesiarum necessitatibus deservire debent iis obeundis officiis, quibus pro loco, ac tempore ab Episcopo admoti fuerint, quemadmodum ab Apostolicis temporibus in primitiva Ecclesia fieri consuevit,

3. Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quæ delinquentes reddunt irregulares: Quasi per hanc distinctionem Ecclesia recesserit a spiritu Apostoli, non excludendo generaliter, et indistincte ab Ecclesiastico Ministerio omnes quoscunque, qui baptismalem innocentiam non conservassent,

Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, Ordinis pro Ecclesiarum necessitate, et commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per Ca-

nones, et speciatim per Trid. Decreta probatam injuriosa.

§. 13.

LIV. Item quæ velut turpem abusum notat unquam prætendere eleemosynam pro celebrandis Missis, et Sacramentis administrandis, sicuti et accipere quemlibet proventum dictum *Stolæ*, et generatim quodcumque stipendium et honorarium, quod suffragiorum, aut cujuslibet Parochialis functionis occasione offerretur;

Quasi turpis abusus crimine notandi essent Ministri Ecclesiæ, dum secundum receptum, et probatum Ecclesiæ morem, et institutum utuntur jure promulgato ab Apostolo accipiendi temporalia ab his, quibus spiritualia ministrantur,

Falsa, temeraria, Ecclesiastici, ac Pastoralis juris læsiva, in Ecclesiam, ejusque Ministros injuriosa.

§. 14.

LV. Item qua vehementer optare se profitetur, ut aliqua ratio inveniretur minutuli Cleri (quo nomine inferiorum ordinum Clericos designat) a Cathedralibus, et Collegiatis submovendi, providendo aliter, nempe per probos, et provectioris ætatis Laicos, congruo assignato stipendio, ministerio inserviendi Missis, et aliis Officiis velut Acolythi etc., ut olim,

inquit, fieri solebat, quando ejus generis Officia, non ad meram speciem pro majoribus ordinibus suscipiendis redacta erant;

Quatenus reprehendit institutum, quo cavetur, ut *minorum Ordinum functiones per eos tantum præstentur, exerceanturve, qui in illis constituti, adscriptive sunt* (Concil. Prov. IV. Mediol.): idque ad mentem Tridentini (Sess. 23 c. 17.), *ut Sanctorum Ordinum a Diaconatu ad Ostiariatum functiones ab Apostolicis temporibus in Ecclesia laudabiliter receptæ, et in pluribus locis aliquandiu intermissæ juxta Sacros Canones revocentur, nec ab hæreticis tanquam otiosæ traducantur*,

Suggestio temeraria, piarum aurium offensiva, Ecclesiastici Ministerii perturbativa, servandæ, quoad fieri potest, in celebrandis Mysteriis decentiæ imminutiva, in Minorum Ordinum munera, et functiones, tum in disciplinam per Canones, et speciatim per Trid. probatam injuriosa, favens hæreticorum in eam conviciis, et calumniis.

§. 18.

LVI. Doctrina, quæ statuit conveniens videri in impedimentis Canonicis, quæ proveniunt ex delictis in jure expressis ul-

Jam unquam nec concedendam, nec admittendam esse dispensationem,

Æquitatis, et moderationis canonicæ a Sacro Concilio Tridentino probatæ læsiva, auctoritati, et juribus Ecclesiæ derogans.

Ibid. §. 22.

LVII. Præscriptio Synodi, quæ generaliter, et indiscriminatim velut abusum rejicit quamcumque dispensationem, ut plus quam unum residentiale Beneficium uni, eidemque conferatur: Item in eo quod subjungit, certum sibi esse juxta Ecclesiæ spiritum plus quam uno Beneficio tametsi simplici neminem frui posse,

Pro sua generalitate derogans moderationi Tridentini Sess.7.c.5. et Sess.24. c. 17.

De Sponsalibus, et Matrimonio.

Libell. Memor. circa Sponsalia etc. §. 2.

LVIII. Propositio, quæ statuit Sponsalia proprie dicta actum mere civilem continere, qui ad Matrimonium celebrandum disponit, eademque Civilium legum præscripto omnino subjacere;

Quasi actus disponens ad Sacramentum non subjaceat sub hac ratione juri Ecclesiæ,

Falsa, Juris Ecclesiae quoad effectus etiam e Sponsalibus vi Canonicarum sanctionum profluentes læsiva, disciplinæ ab Ecclesia constitutæ derogans.

De Matrim. §§.7. 11. 12.

LIX. Doctrina Synodi asserens, *ad Supremam Civilem Potestatem duntaxat originarie spectare contractui Matrimonii apponere impedimenta ejus generis, quæ ipsum nullum reddunt, dicunturque dirimentia*, quod *jus originarium* præterea dicitur cum *jure dispensandi essentialiter connexum*, subjungens, *supposito assensu, vel conniventia Principum potuisse Ecclesiam juste constituere impedimenta dirimentia ipsum contractum Matrimonii*;

Quasi Ecclesia non semper potuerit, ac possit in Christianorum Matrimoniis jure proprio impedimenta constituere, quæ Matrimonium non solum impediant, sed et nullum reddant quoad vinculum, quibus Christiani obstricti teneantur etiam in terris infidelium, in eisdemque dispensare,

Canonum 3. 4. 9. 12. Sess. 24. Concil. Trid. eversiva, hæretica.

Cit. Libel. Memor. circa Sponsal. §.10.

LX. Item rogatio Synodi ad Potestatem Civilem, ut *e numero impedimentorum tollat cognationem spiritualem, atque illud quod*

dicitur publicæ honestatis, quorum origo reperitur in Collectione Justiniani, tum ut *restringat impedimentum affinitatis, et cognationis ex quacumque licita, aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum juxta civilem computationem per lineam lateralem, et obliquam, ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendæ;*

Quatenus Civili Potestati jus attribuit sive abolendi, sive restringendi impedimenta Ecclesiæ auctoritate constituta, vel comprobata: item qua parte supponit Ecclesiam per Potestatem Civilem spoliari posse jure suo dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis, vel comprobatis,

Libertatis, ac Potestatis Ecclesiæ subversiva, Tridentino contraria, ex hæreticali supra damnato principio profecta.

De Officiis, Exercitationibus, Institutionibus ad religiosum Cultum pertinentibus,

Et primum de adoranda Humanitate Christi.

De Fide §.3.

LXI. Propositio, quæ asserit, *adorare directe Humanitatem Christi, magis vero ali-*

quam ejus partem fore semper honorem Divinum datum Creaturæ;

Quatenus per hoc verbum *directe* intendat reprobare adorationis cultum, quem Fideles dirigunt ad Humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio, qua Humanitas, ipsaque caro vivifica Christi adoratur non quidem propter se, et tanquam nuda caro, sed prout unita Divinitati, foret honor Divinus impertitus Creaturæ, et non potius una, eademque adoratio, qua Verbum incarnatum cum propria ipsius carne adoratur,

Ex Concil. C.P.V. Gen. Can. 9.

Falsa, captiosa, pio, ac debito cultui Humanitati Christi a Fidelibus præstito, ac præstando detrahens, et injuriosa.

De Orat. §. 10.

LXII. Doctrina, quæ devotionem erga Sacratissimum Cor Jesu rejicit inter devotiones, quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculosas;

Intellecta de hac devotione, qualis est ab Apostolica Sede probata,

Falsa, temeraria, perniciosa, piarum aurium offensiva, in Apostolicam Sedem injuriosa.

De Orat. §. 10. *Et Append. n.* 32.

LXIII. Item in eo quod Cultores Cordis Jesu

hoc etiam nomine arguit, quod non advertant SSm̃am Carnem Christi, aut ejus partem aliquam, aut etiam humanitatem totam cum separatione, aut præcisione a Divinitate adorari non posse cultu latriæ;

Quasi Fideles Cor Jesu adorarent cum separatione, vel præcisione a Divinitate, dum illud adorant, ut est Cor Jesu, Cor nempe Personæ Verbi, cui inseparabiliter unitum est, ad eum modum, quo exangue Corpus Christi in triduo mortis sine separatione, aut præcisione a Divinitate adorabile fuit in Sepulchro,

Captiosa, in Fideles Cordis Christi Cultores injuriosa.

De ordine præscripto in piis exercitationibus obeundis.

De Orat. §. 14. *Append. n.*34.

LXIV. Doctrina, quæ velut superstitiosam universe notat *quamcumque efficaciam, quæ ponatur in determinato numero precum, et piarum salutationum*;

Tanquam superstitiosa censenda esset efficacia, quæ sumitur non ex numero in se spectato, sed ex præscripto Ecclesiæ certum numerum precum, vel externarum actionum præfinientis pro indulgentiis consequendis, pro adimplendis pœnitentiis,

et generatim pro sacro, et religioso cultu rite, et ex ordine peragendo,

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, pietati Fidelium injuriosa, Ecclesiæ auctoritati derogans, erronea.

De Pœnit. §. 10.

LXV. Propositio enuntians, *irregularem strepitum novarum institutionum, quæ dictæ sunt Exercitia, vel Missiones . . . forte nunquam, aut saltem perraro eo pertingere, ut absolutam conversionem operentur, et exteriores illos commotionis actus, qui apparuere, nil aliud fuisse, quam transeuntia naturalis concussionis fulgura,*

Temeraria, male sonans, perniciosa, mori pie, salutariter per Ecclesiam frequentato, et in verbo Dei fundato injuriosa.

De modo jungendæ vocis Populi cum voce Ecclesiæ in precibus publicis.

De Orat. §. 24.

LXVI. Propositio asserens, *fore contra Apostolicam praxim, et Dei consilia, nisi Populo faciliores viæ pararentur vocem suam jungendi cum voce totius Ecclesiæ*;

Intellecta de usu vulgaris linguæ in liturgicas preces inducendæ,

Falsa, temeraria, ordinis pro Mysteriorum celebratione præscripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

De Lectione Sacræ Scripturæ.

Ex nota in fine Decr. de Gratia.

LXVII. Doctrina perhibens a lectione Sacrarum Scripturarum *nonnisi veram impotentiam excusare*, subjungens ultro se prodere obscurationem, quæ ex hujusce præcepti neglectu orta est super primarias veritates religionis,

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, alias in Quesnellio damnata.

De proscriptis libris in Ecclesia publice legendis.

De Orat. §. 29.

LXVIII. Laudatio, qua summopere Synodus commendat Quesnellii Commentationes in novum Testamentum, aliaque aliorum Quesnellianis erroribus faventium opera, licet proscripta, eademque Parochis proponit, ut ea tanquam solidis religionis principiis referta in suis quisque Paræciis Populo post reliquas functiones perlegant,

Falsa, scandalosa, temeraria, seditiosa, Ecclesiæ injuriosa, Schisma fovens, et hæresim.

De Sacris Imaginibus.

De Orat. §. 17.

LXIX. Præscriptio, quæ generaliter, et indistincte inter Imagines ab Ecclesia auferendas, velut rudibus erroris occasionem præbentes, notat Imagines Trinitatis incomprehensibilis,

Propter sui generalitatem temeraria, ac pio per Ecclesiam frequentato mori contraria, quasi nullæ extent Imagines Sanctissimæ Trinitatis communiter approbatæ, ac tuto permittendæ.

Ex Brevi *Sollecitudini nostræ*. Benedicti XIV. an. 1745.

LXX. Item doctrina, et præscriptio generatim reprobans omnem specialem Cultum, quem alicui speciatim Imagini solent Fideles impendere, et ad ipsam potius quam ad aliam confugere,

Temeraria, perniciosa, pio per Ecclesiam frequentato mori, tum et illi Providentiæ ordini injuriosa, quo *ita Deus nec in omnibus memoriis Sanctorum ista*

fieri voluit, qui dividit propria unicuique prout vult,

Ex S. Aug. Ep. 78. Clero, Senioribus, et universæ Plebi Ecclesiæ Hipponen.

LXXI. Item quæ vetat ne Imagines præsertim B. Virginis ullis titulis distinguantur præterquam denominationibus, quæ sint analogæ Mysteriis, de quibus in Sacra Scriptura expressa fit mentio;

Quasi nec adscribi possent Imaginibus piæ aliæ denominationes, quas vel in ipsismet publicis precibus Ecclesia probat, et commendat,

Temeraria, piarum aurium offensiva, venerationi B. præsertim Virgini debitæ injuriosa.

LXXII. Item quæ velut abusum extirpari vult morem, quo velatæ asservantur certæ Imagines,

Temeraria, frequentato in Ecclesia, et ad Fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

De Festis.

Libell. Memorial. pro Fest. reform. §. 3.

LXXIII. Propositio enuntians novorum Festorum institutionem ex neglectu in veteribus observandis, et ex falsis notioni-

bus naturæ, et finis earumdem Solemnitatum originem duxisse,

Falsa, temeraria, scandalosa, Ecclesiæ injuriosa, favens hæreticorum in dies Festos per Ecclesiam celebratos conviciis.

Ibid. §. 8.

LXXIV. Deliberatio Synodi de transferendis in diem Dominicum Festis per annum institutis: idque pro jure, quod persuasum sibi esse ait Episcopo competere super disciplinam Ecclesiasticam in ordine ad res mere Spirituales; ideoque et præceptum Missæ audiendæ abrogandi diebus, in quibus ex pristina Ecclesiæ lege viget etiamnum id præceptum; tum etiam in eo, quod superaddit de transferendis in Adventum Episcopali auctoritate jejuniis per annum ex Ecclesiæ præcepto servandis;

Quatenus adstruit Episcopo fas esse jure proprio transferre dies ab Ecclesia præscriptos pro Festis, jejuniisve celebrandis: aut indictum Missæ audiendæ præceptum abrogare,

Propositio falsa, juris Conciliorum Generalium, et Summorum Pontificum læsiva, scandalosa, Schismati favens.

De Juramentis .

Libell. Memorial. pro Juram. reform. §. 5.

LXXV. Doctrina, quæ perhibet beatis temporibus nascentis Ecclesiæ juramenta visa esse a documentis Divini Præceptoris, atque ab aurea Evangelica simplicitate adeo aliena, ut *ipsummet jurare sine extrema, et ineluctabili necessitate reputatus fuisset actus irreligiosus, homine Christiano indignus*: Insuper *continuatam Patrum seriem demonstrare juramenta communi sensu pro vetitis habita fuisse*: Indeque progreditur ad improbanda juramenta, quæ Curia Ecclesiastica, Jurisprudentiæ feudalis, ut ait, normam secuta in Investituris, et in Sacris ipsis Episcoporum Ordinationibus adoptavit: Statuitque adeo implorandam a Sæculari Potestate legem pro abolendis juramentis, quæ in Curiis etiam Ecclesiasticis exiguntur pro suscipiendis muniis, et officiis, et generatim pro omni actu Curiali,

Falsa, Ecclesiæ injuriosa, juris Ecclesiastici læsiva, disciplinæ per Canones inductæ, et probatæ subversiva.

De Collationibus Ecclesiasticis .

De Collat. Ecclesiast. §. 1.

LXXVI. Insectatio, qua Synodus Schola-

sticam exagitat, velut eam, *quae viam aperuit inveniendis novis, et inter se discordantibus Systematibus, quoad veritates majoris pretii, ac demum adduxit ad probabilismum, et laxismum*;

Quatenus in Scholasticam rejicit privatorum vitia, qui abuti ea potuerunt, aut abusi sunt,

Falsa, temeraria, in Sanctissimos Viros, et Doctores, qui magno Catholicæ Religionis bono Scholasticam excoluere injuriosa, favens infestis in eam hæreticorum conviciis.

Ibid.

LXXVII. Item in eo quod subdit, *mutationem formæ regiminis Ecclesiastici, qua factum est, ut Ministri Ecclesiæ in oblivionem venirent suorum jurium, quæ simul sunt eorum obligationes, eo demum rem adduxisse, ut obliterari faceret primitivas notiones Ministerii Ecclesiastici, et sollicitudinis pastoralis*;

Quasi per mutationem regiminis congruentem disciplinæ in Ecclesia constitutæ, et probatæ obliterari unquam potuerit, et amitti primitiva notio Ecclesiastici Ministerii, Pastoralisve sollicitudinis,

Propositio falsa, temeraria, erronea.

§. 4.

LXXVIII. Præscriptio Synodi de ordine rerum tractandarum in Collationibus, qua posteaquam præmisit, *in quolibet articulo distinguendum id quod pertinet ad fidem, et ad essentiam religionis ab eo quod est proprium disciplinæ*, subjungit, *in hac ipsa* (disciplina) *distinguendum quod est necessarium, aut utile ad retinendos in spiritu fideles ab eo quod est inutile; aut onerosius, quam libertas Filiorum novi Fœderis patiatur, magis vero ab eo, quod est periculosum aut noxium, utpote inducens ad Superstitionem, et Materialismum*;

Quatenus pro generalitate verborum comprehendat, et præscripto examini subjiciat etiam disciplinam ab Ecclesia constitutam, et probatam, quasi Ecclesia, quæ spiritu Dei regitur, disciplinam constituere posset non solum inutilem, et onerosiorem, quam libertas Christiana patiatur, sed et periculosam, noxiam, inducentem in Superstitionem, et Materialismum,

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, piarum aurium offensiva, Ecclesiae, ac spiritui Dei, quo ipsa regitur, injuriosa, ad minus erronea.

Convicia adversus aliquas Sententias in Scholis Catholicis usque adhuc agitatas .

Orat. ad Synod. §. 2.

LXXIX. Assertio , quæ conviciis , et contumeliis insectatur sententias in Scholis Catholicis agitatas , et de quibus Apostolica Sedes nihil adhuc definiendum , aut pronunciandum censuit ,

Falsa , temeraria , in Scholas Catholicas injuriosa , debitæ Apostolicis Constitutionibus obedientiæ derogans.

De tribus regulis fundamenti loco a Synodo positis pro reform. Regularium .

Libell. Memorial. pro reform. Regularium §. 9.

LXXX. Regula 1. quæ statuit universe , et indiscriminatim *statum Regularem , aut Monasticum natura sua componi non posse cum Animarum cura , cumque vitæ pastoralis muneribus , nec adeo in partem venire posse Ecclesiasticæ Hierarchiæ , quin ex adverso pugnet cum ipsiusmet vitæ Monasticæ principiis ,*

Falsa, perniciosa, in SSm̃os Ecclesiæ Patres, et Præsules, qui regularis vitæ instituta cum Clericalis Ordinis muneribus consociarunt, injuriosa, pio, vetusto, probato Ecclesiæ mori, Summorumque Pontificum Sanctionibus contraria: *Quasi Monachi quos morum gravitas, et vitæ, ac fidei institutio sancta commendat*, non rite, nec modo sine Religionis offensione, sed et cum multa utilitate Ecclesiæ *Clericorum Officiis aggregentur*.

Ex S. Siricio Epist. Decret. ad Himerium Tarracon. c. 13.

LXXXI. Item in eo quod subjungit, Sanctos Thomam, et Bonaventuram sic in tuendis adversus Summos homines Mendicantium institutis versatos esse, ut in eorum defensionibus minor æstus, accuratio major desideranda fuisset,

Scandalosa, in SSm̃os Doctores injuriosa, impiis damnatorum Auctorum contumeliis favens.

LXXXII. Regula 2. *Multiplicationem Ordinum, ac diversitatem naturaliter inferre perturbationem, et confusionem*: Item in eo quod præmittit §. 4. *Regularium Fundatores*, qui post Monastica instituta prodierunt, *Ordines superaddentes Ordinibus, Reformationes Reformationibus nihil aliud ef-*

fecisse, *quam primariam mali causam magis magisque dilatare*;

Intellecta de Ordinibus, et Institutis a Sancta Sede probatis, quasi distincta piorum munerum varietas, quibus distincti Ordines addicti sunt, natura sua perturbationem, et confusionem parere debeat,

Falsa, calumniosa, in Sanctos Fundatores, eorumque fideles Alumnos, tum et in ipsos Summos Pontifices injuriosa.

LXXXIII. Regula 3. qua postquam præmisit, *parvum Corpus degens intra Civilem Societatem*, *quin fere sit pars ejusdem*, *parvamque Monarchiam figit in statu semper esse periculosum*, subinde hoc nomine criminatur privata Monasteria, communis Instituti vinculo sub uno præsertim Capite consociata, velut speciales totidem Monarchias Civili Reipublicæ periculosas, et noxias,

Falsa, temeraria, Regularibus Institutis a Sancta Sede ad Religionis profectum approbatis injuriosa, favens hæreticorum in eadem Instituta insectationibus, et calumniis.

De Systemate, seu Ordinationum complexione ducta ex allatis Regulis, et octo sequentibus articulis comprehensa pro reformatione Regularium.

§. 10.

LXXXIV. Art. 1. *De uno duntaxat Ordine in Ecclesia retinendo, ac de seligenda præ ceteris Regula Sancti Benedicti, cum ob sui præstantiam, tum ob præclara illius Ordinis merita: sic tamen ut in his, quæ forte occurrent temporum conditioni minus congrua, instituta vitæ ratio apud Portum regium lucem præferat ad explorandum quid addere, quid detrahere conveniat.*

2. *Ne compotes fiant Ecclesiasticæ Hierarchiæ, qui se huic Ordini adjunxerint, nec ad Sacros Ordines promoveantur, præterquam ad summum unus, vel duo, initiandi tanquam Curati, vel Capellani Monasterii, reliquis in simplici Laicorum ordine remanentibus.*

3. *Unum tantum in unaquaque Civitate admittendum Monasterium, idque extra moenia Civitatis in locis abditioribus, et remotioribus collocandum.*

4. *Inter occupationes vitæ Monasticæ pars sua labori manuum inviolate servanda, relicto tamen congruo tempore Psal-*

modiæ impendendo, aut etiam, si cui libuerit, litterarum studio. Psalmodia deberet esse moderata, quia nimia ejus prolixitas parit præcipitantiam, molestiam, evagationem. Quo plus auctæ sunt Psalmodiæ, Orationes, preces, tantumdem peræqua proportione omni tempore imminutus fervor est, Sanctitasque Regularium.

5. *Nulla foret admittenda distinctio Monachos inter sive Choro, sive Ministeriis addictos; inæqualitas isthæc gravissimas omni tempore lites excitavit, ac discordias, et a Communitatibus Regularium spiritum caritatis expulit.*

6. *Votum perpetuæ stabilitatis nunquam tolerandum. Non illud norant veteres Monachi, qui tamen Ecclesiæ consolatio, et Christianismi ornamentum extiterunt. Vota Castitatis, paupertatis, et obedientiæ non admittentur instar communis, et stabilis regulæ. Si quis ea vota, aut omnia, aut aliqua facere voluerit, consilium, et veniam ab Episcopo postulabit, qui tamen nunquam permittet, ut perpetua sint, nec anni fines excedent. Tantummodo facultas dabitur ea renovandi sub iisdem conditionibus.*

7. *Omnem Episcopus habebit inspectionem in eorum vitam, studia, progressum in pietate. Ad ipsum pertinebit Monachos admittere, et expellere, semper tamen accepto Contubernalium consilio.*

8. *Regulares Ordinum, qui adhuc remanent, licet Sacerdotes in hoc Monasterium admitti etiam possent, modo in silentio, et solitudine propriæ sanctificationi vacare cuperent: quo casu dispensationi locus fieret in generali Regula num.2. statuta, sic tamen ne vitæ institutionem sequantur ab aliis discrepantem, adeo ut non plus quam una, aut ad summum duæ in diem Missæ celebrentur, satisque ceteris Sacerdotibus esse debeat una cum Communitate concelebrare.*

Item pro Reformatione Monialium.

§. II.

Vota perpetua usque ad Annum 40. aut 45. non admittenda. Moniales solidis exercitationibus, speciatim labori addicendæ: A carnali spiritualitate, qua pleræque distinentur, avocandæ: Expendendum, utrum, quod ad ipsas attinet, satius foret Monasterium in Civitate relinqui,

Systema vigentis, atque jam antiquitus probatæ, ac receptæ disciplinæ subversivum, perniciosum, Constitutionibus Apostolicis, et plurium Conciliorum etiam Generalium, tum speciatim Tridentini Sanctionibus oppositum, et injuriosum, favens hæreticorum in Monastica Vota, et Regularia instituta stabiliori Consiliorum

Evangelicorum Professioni addicta conviciis, et calumniis.

De Nationali Concilio convocando.

Libell. Memorial. pro convoc. Concil. Nationul. §. 1.

LXXXV. Propositio enuntians qualemcumque cognitionem Ecclesiasticæ Historiæ sufficere, ut fateri quisque debeat Convocationem Concilii Nationalis unam esse ex viis canonicis, qua finiantur in Ecclesia respectivarum Nationum controversiæ spectantes ad Religionem;

Sic intellecta, ut controversiæ ad fidem, et mores spectantes in Ecclesia quacumque subortæ, per Nationale Concilium irrefragabili judicio finiri valeant: quasi inerrantia in fidei, et morum quæstionibus Nationali Concilio competeret;

Schismatica, hæretica.

Mandamus igitur omnibus utriusque Sexus Christi-fidelibus, ne de dictis propositionibus. et doctrinis sentire, docere, prædicare peæsumant, contra quam in hac nostra Constitutione declaratur, ita ut quicumque illas, vel earum aliquam conjunctim, vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputando publice, vel privatim tractaverit, nisi forsitan impu-

gnando, Ecclesiasticis Censuris, aliisque contra similia perpetrantes a jure statutis pœnis, ipso facto, absque alia declaratione subjaceat.

Ceterum per hanc expressam præfatarum propositionum, et doctrinarum reprobationem; alia in eodem libro contenta nullatenus approbare intendimus, cum præsertim in eo complures deprælensæ fuerint propositiones, & doctrinæ sive illis, quæ supra damnatæ sunt, affines, sive quæ communis ac probatæ cum doctrinæ, & disciplinæ temerarium contemptum, tum maxime infensum in Romanos Pontifices, & Apostolicam Sedem animum præseferunt.

Duo vero speciatim notanda censemus, quæ de Augustissimo SS̄mæ Trinitatis Mysterio §.2. Decreti de Fide, si non pravo animo, imprudentius certe Synodo exciderunt; quæ facile rudes præsertim et incautos in fraudem impellere valeant: Primum, dum posteaquam rite præmisit Deum in suo Esse unum, et simplicissimum permanere, continuo subjungens, ipsum Deum in tribus Personis distingui; perperam discedit a communi, et probata in Christianæ doctrinæ institutionibus formula, qua Deus unus quidem in tribus Personis distinctis dicitur, non in tribus Personis distinctus: Cujus formulæ commutatione hoc vi verborum subrepit erroris periculum, ut Essentia Divina distincta in

Personis putetur, quam Fides Catholica sic unam in Personis distinctis confitetur; ut eam simul profiteatur in se prorsus indistinctam.

Alterum, quod de ipsismet tribus Divinis Personis tradit, eas secundum earum proprietates personales, et incommunicabiles exactius loquendo exprimi, seu appellari Patrem, Verbum, et Spiritum Sanctum, quasi minus propria, et exacta foret appellatio Filii tot Scripturæ locis consecrata, voce ipsa Patris è Cœlis, et e Nube delapsa, tum formula Baptismi a Christo præscripta, tum et præclara illa confessione, qua Beatus ab ipsomet Christo Petrus est pronuntiatus; ac non potius retinendum esset quod edoctus ab Augustino Angelicus Præceptor (*a*) vicissim ipse docuit *in nomine Verbi eamdem proprietatem importari, quæ in nomine Filii*, dicente nimirum Augustino (*b*), *eo dicitur Verbum, quo Filius*.

Neque silentio prætereunda insignis ea, fraudis plena Synodi temeritas, quæ pridem improbatam ab Apostolica Sede Conventus Gallicani Declarationem an. 1682. ausa sit non amplissimis modo laudibus exornare, sed quo majorem illi auctoritatem conciliaret, eam in Decretum *de Fide* inscriptum insidiose includere, articulos in illa conten-

(*a*) S. Th. 1. *P. q.* 34. *art.* 2. *ad* 3.
(*b*) Aug. de Trinit. *l.* 7. *c.* 2.

tos palam adoptare, et quæ sparsim per hoc ipsum Decretum tradita sunt, horum articulorum publica, et solemni professione obsignare. Quo sane non solum gravior longe se Nobis offert de Synodo, quam Prædecessoribus nostris fuerit de comitiis illis expostulandi ratio, sed et ipsimet Gallicanæ Ecclesiæ non levis injuria irrogatur, quam dignam Synodus existimaverit, cujus anctoritas in patrocinium vocaretur errorum, quibus illud est contaminatum Decretum.

Quamobrem quæ acta Conventus Gallicani, mox ut prodierunt Prædecessor Noster Ven. Innocentius XI. per litteras in forma Brevis die 11. Aprilis an. 1682., post autem expressius Alexander VIII. Constit. *Inter Multiplices* die 4. Augusti an. 1690. pro Apostolici sui muneris ratione improbarunt, resciderunt, nulla, et irrita declararunt, multo fortius exigit a Nobis Pastoralis sollicitudo recentem horum factam in Synodo tot vitiis affectam adoptionem, velut temerariam, scandalosam, ac præsertim post edita Prædecessorum nostrorum Decreta, huic Apostolicæ Sedi summopere injuriosam reprobare, ac damnare, prout eam præsenti hac nostra Constitutione reprobamus, et damnamus, ac pro reprobata, et damnata haberi volumus.

Ad id genus fraudis pertinet, quod Synodus in hoc ipso Decreto de Fide quamplures articulos complexa, quos Lovanien-

sis facultatis Theologi ad Innocentii XI. judicium detulerunt, tum et alios duodecim a Card, de Noailles Benedicto XIII. oblatos, non dubitaverit ex reprobato Secundo Ultrajectensi Concilio vanum, vetusque commentum exsuscitare, temereque his verbis jactare in vulgus, nempe universæ Europæ notissimum esse, eos articulos Romæ severissimo examini subjectos fuisse, et non solum a qualicumque censura immunes exiisse, sed etiam a laudatis Romanis Pontificibus fuisse commendatos: cujus tamen assertæ commendationis non modo nullum extat authenticum documentum, quin potius eidem refragantur Acta examinis, quæ in nostræ Supremæ Inquisitionis tabulis asservantur, e quibus id tantum apparet, nullum super iis prolatum fuisse judicium.

Hisce propterea de causis librum hunc ipsum, cui titulus = *Atti, e Decreti del Concilio Diocesano di Pistoja dell' Anno MDCCLXXXVI.* = *In Pistoja per Atto Bracali Stampatore Vescovile. Con approvazione.*, sive præmisso, sive quovis alio titulo inscriptum, ubicumque, et quocumque idiomate, quavis Editione, aut Versione hactenus impressum, aut imprimendum, Auctoritate Apostolica tenore præsentium prohibemus, et damnamus, quemadmodum etiam alios omnes libros in ejus, sive ejus doctrinæ defensionem, tam scripto, quam typis forsan jam editos, seu, quod Deus avertat, eden-

dos, eorumque lectionem, descriptionem, retentionem, et usum omnibus, et singulis Christifidelibus sub pœna excommunicationis per Contrafacientes ipso facto incurrendæ, prohibemus pariter, et interdicimus.

Præcipimus insuper Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, necnon hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ut Contradictores, et rebelles quoscumque per Censuras, et pœnas præfatas, aliaque juris, et facti remedia, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii Sæcularis auxilio, omnino cœrceant, et compellant.

Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus litteris adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis, et interdictionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Dat. die 28. Aug. 1794.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo nonagesimo quarto,

quinto Calendas Septembris, Pontificatus Nostri anno vigesimo.

PH. CARD. PRODATARIUS. R. CARD. BRASCHIUS DE HONESTIS.

VISA

De Curia J. Manassei.

Loco ✠ Plumbi.

F. Lavizzarius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentesimo nonagesimo quarto, Indictione duodecima, die vero trigesima prima Augusti, Pontificatus Sanctissimi in Christo Patris, et Domini Nostri Domini PII Divina providentia PAPÆ SEXTI Anno vigesimo supradictæ Litteræ Apostolicæ affixæ, et publicatæ fuerunt ad Valvas Basilicæ Lateranen., et Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, et consuetis Urbis per me Joannem Renzoni Apostolicum Cursorem.

Felix Castellacci Magister Cursorum.

LITTERARUM OBEDIENTIÆ
DOGMATICÆ CONSTITUTIONI
AUCTOREM FIDEI
S. M. PII VI.
AB ANTISTITE NN. PRÆSTITÆ
EXEMPLUM
CLERO ET POPULO SUÆ DIŒCESIS
Denunciatum simul, et præscriptum.

Acceptam gratissimo Vestro munere, PP. EE., Dogmaticam Sanctissimi Domini Nostri Constitutionem, cujus est principium *Auctorem Fidei*, qua Pistoriensis Pseudo-Synodi *Acta*, *et Decreta* damnantur, profiteor me non obedienter modo, sed et omni eo mentis, et cordis obsequio amplexum esse, quod Petro debetur loquenti per Pium.

Non mei ingenii, non facultatis est meritis laudibus eam prosequi singularem, ac prope Divinam in eo edendo Decreto Pontificii Consilii sapientiam, quæ (quo majus dici nil potest) vicit expectationem, quam commoverat. Vehementer nimirum, nec immerito damnatio jam dudum expetebatur Synodi ejus, quam vel primo aspectu prudens quisque deterrimam diceret hoc ipso, quod ceterarum, quæ hactenus laudatissimæ habitæ sunt, Synodorum dissimillima prodiret. Nec omen fefellit eventus. Statim enim ut vagari ea libere cœpit, bonis omnibus, qui de summa Religione pie, sapienterque sentirent dolendum fuit, ab infelicis ejus operis Machinatoribus nil minus videri susceptum, quam ut claritati prædicationis Evangelicæ tenebras offunderent, Hierarchici regiminis universi ordinem, ju-

ra, libertatem, auctoritatem subverterent; atque importuno restituendæ Antiquitatis assimulato studio, quam nec ipsi sperarent hac temporum conditione restitui posse, vigentis interea disciplinæ statum convellerent, qua dilapsa nil jam ratum, firmumque consisteret, atque aperta vaniloquis, et seductoribus effrenata pateret licentia ad subvertendum. Nec reapse, si verum fateri volumus, defuere illis Antiquitatis exempla, qui vias inire ex omni memoria temporum a Novatoribus tentatas, horumque collectas undique artes, et fallacias, etsi jam pridem ab ætatis cujusque Patribus detectas, et profligatas subsidio sibi comparare non dubitaverint.

Atque in primis, ut ad illud me referam invidiosum caput generalis obscurationis veritatum in Ecclesia, et earum quidem veritatum, quæ dictæ sunt a Synodo *basis fidei, et moralis doctrinæ Jesu Christi*, ne ab Artemone usque initium ducere necesse sit, sane cum Pelagianorum Signifer, et Princeps Julianus objiceret, *toto penitus Occidente non minus stultum, quam impium Dogma esse susceptum* (a): Insuper consuetam urgeret querimoniam *de invidia*, quam illi *se sustinere pro veritate jactabant, et de paucitate prudentium, quibus se placere gaudebant* (b): Con-

(a) *Aug. l. 4. cont. duas Epist. Pelag. C. 8.*
(b) *Cont. Jul. Pelag. l. 5. c. 1.*

tra Augustinus ea fretus Catholica sententia tot a se locis adversus Donatistas illustrata, et confirmata, qua plane significat, ac velut fixum, ratumque statuit non magis Christi veritatem, quam Ecclesiam Christi latere posse: *ubi latet Ecclesia Christi, ubi latet veritas Christi* (a); satis esse duxit ad arrogantis hominis frangendam audaciam uno verbo reponere, *hanc veterum, et novorum omnium vocem esse hæreticorum, ipsa consuetudine jam sordidatam, atque protritam.* Ut mirum videri debeat sordidatam istam ab Augustino contemptam, et abjectam generalis obscurationis calumniam ab illis nunc potissimum hominibus renovari, qui se Augustini doctrinæ, auctoritati, nomini addictos præ ceteris, devotosque gloriantur.

Quo magis optandum erat, ut per damnationem propositionis Synodi, quæ prima est inter proscriptas, claritas vindicaretur ad finem usque Sæculi permansura prædicationis Evangelicæ in Catholica unitate sub visibili Ministerio Pastorum Petri Cathedræ adhærentium: atque ita irrevocabili tandem judicio fixa, et immota consisteret vetusta jam inde ab incunabulis Ecclesiæ profecta auctoritas, quam Apostolici ævi æqualis prope, ac probatissimus Auctor Irenæus hisce verbis testatam prodidit (b). „ Et

(a) *Enar. in Psalm.* 87. *n.* 9.
(b) *L.* 5. *cont. hæres. c.* 20.

„ Ecclesiæ quidem prædicatio vera ; et fir-
„ ma , apud quam una , et eadem salutaris via in universo mundo ostenditur . Huic
„ enim creditum est lumen Dei , et propter hoc *Sapientia Dei* (*a*) ; per quam salvat omnes homines *in exitu canitur* , *in plateis autem fiducialiter agit* ; *in summis muris prædicatur* , *in portis autem Civitatis constanter loquitur* . Ubique enim Ecclesia prædicat veritatem , et hæc est ἑπτάμυξος lucerna Christi bajulans lumen „ .

Et quidem cum in visibili Pastorum Ministerio per Orbem diffuso , atque una fidei communione sub uno Supremo Capite devincto conspicua cernatur *Cathedra Unitatis* , in qua profitetur Augustinus Deum posuisse *Doctrinam veritatis* (*b*) , idque ad securitatem plebis , ne umquam salubris doctrinæ veritate desereretur , profecto liquet , generaliter obscuratam nec esse , nec dici posse partem ullam salubris hujusce Doctrinæ , quæ ad securitatem plebis prædicatur sub visibili ministerio , quo *Cathedra Unitatis* continetur ; aut si quid affertur a communi ea prædicatione dissentiens , convincatur aberrare a *doctrina veritatis* hoc ipso quod recedit *a Cathedra Unitatis* .

Non minus proinde ab Augustini mente , quam ab omni catholico sensu aliena

(*a*) *Proverb.* 1.
(*b*) *Epist.*105. *ed. Maur.*

se prodit misera isthæc Adversariorum defensio, dum certas quasdam veritates, quæ antiquitus tanquam totidem fidei capita passim habitæ sint, volunt sic decursu temporum obscuratas esse, ut cum nunc denuo emergunt; novæ appareant: Aut enim veritates istæ in visibilis ministerii continuata successione *ubique, et semper* viguerant, tumque certe novum nusquam accidere, aut videri potuit, quod per visibile ministerium Orbe toto Ecclesia communiter prædicare nunquam destitit: Aut si quid aliquando tanquam novum hujus visibilis ministerii communi prædicationi objici, et apparere contigerit, nequeat hoc ipsum inter veritates illas referri, quas si semel antiquitas tenuit; nunquam deinceps, ne Catholicæ successionis formam amitteret, deserere ullo tempore potuit. Atque hæc una fuit a Tertulliano ad' Bossuetium usque plana, certa, planeque invicta perpetuitatis fidei catholicæ in communi prædicatione propugnatio adversus insidiosam istam Novatorum quorumcumque jactantiam; qui probe nossent non aliam sibi ad fallendum paratiorem viam occurrere, quam si, ut primum prodibant, se se; velut prædicatæ olim veritatis, ac postmodum desertæ, peneque oblitæ instauratores, et vindices ostentarent. Quo etiam intelligi potest, quæ sit istorum cum quibus agimus causæ ratio, quibus non aliud sit defensionis, quam quod

semper fuerit errantium omnium commune perfugium.

Quin et ad hanc eandem, magis magisque depellendam ementitæ obscurationis invidiam, tum et ad fidei, sanæque doctrinæ integritatem sartam, tectamque tuendam, non parum est lucis, et adjumenti allatura provida cautio, quam ex Majorum instituto, et exemplo Sapientissimus Pontifex adhibendam censuit, ut quibus locis sub latebris ambiguitatis suspiciosa se offerret, ac periculosa discrepantia sensuum; perversa significatio distincte notaretur, cui error subesset, quem Catholicus sensus reprobaret. Qua ineunda ratione Pastor Supremus duo illa splendide complexus est cum maxime insignia Apostolatus sui munera, ut et docendi Magisterio Fidelium mentes luce veritatis perfunderet, simul et Apostolicæ Auctoritatis vigore adversos errores profligaret, idque una præstitit quod in causa Pelagii, et Cælestii Augustinus (a), Afrique Patres ab Apostolica Sede (b) magnopere expetebant, ut suspectæ fidei homines suos errores tergiversando fovere assueti, ad certa, et enucleata capita revocati prodere se, suosque sensus cogerentur, atque ita eorum *vel astutia*, *vel correctio dilucesceret*, *nec ulli ambigua remaneret*. Quod institutum reno-

(a) *Lib. 2. cont. duas Epist. Pelag. c. 3.*
(b) *Epist. 179. n. 6.*

vari nunc maxime præstabat adversus illas præsertim Synodi perplexas, implicatasque sententias, quæ velut sua sponte prolabuntur, aut saltem facilius flecti valent, et solent in eos sensus, quibus ad obterendam Ecclesiæ traditam a Christo potestatem profani homines hac ætate avidius, licentiusque abutuntur.

Qua de re sæpe jam a Sapientibus Viris animadversum est, quam sit affinis, et consentiens eorum ratio, qui regiminis Hierarchici ordinem subvertere moliuntur cum insanis illorum consiliis, qui potestatis omnis originem a Populo repetentes, eandem perversionem in Civilis regiminis ordinem invehere aggressi sunt. Par scilicet utrisque Principatus odium, par popularis perversissimæ æqualitatis amentissimum studium. Illi primum discerpta Supremi Pontificatus jura sic inter Episcopos exæquare cœperunt, ut ea mox ab Episcopo in Presbyteros, a Presbyteris in Plebem transferrent, penes quam summa potestatis consisteret, cujus usum Ministris delegaret, quos sibi ipsa selegisset. Isti pari progressu potestatem a Supremis Imperantibus in Magistratus, a Magistratibus in Populum sic transtulere, ut prior illa Hierarchici Ordinis informata perversio, exempli sui contagione posteriorem istam Civilis totius Ordinis perturbatissimam conversionem adduxisse videatur, cujus exitus, quam exitialis fuerit, funestis-

sima omnium, quæ subsecuta est, nec diu expectata calamitas comprobavit.

Illa quoque Apostolicæ Censuræ severitatem magnopere sollicitabant, quæ tam multa commota sunt in Synodo adversus pios mores, et ritus in omni pene colendæ religionis officio per Universam Ecclesiam servari consuetos, qua disciplinæ perversione viderint Synodi Auctores quid reliqui sibi fecerint ad existimationem, quos nec famæ pudor deterruerit ab ea subeunda *insolentissimæ insaniæ* nota, quam mitissimus, atque lenissimus Augustinus non dubitavit eorum temeritati inurere, qui, quod tota per Orbem frequentat Ecclesia, quin ita faciendum sit, disputare audeant.

Atque in hac ipsa quidem pro arbitratu innovandi licentia eo gravior est culpa Novatorum, quo se illi veterum Canonum studiosiores profitentur, quibus proinde ignorare non liceat, minus vero auctoritatem negligere vetustissimi Canonis inter Apostolicos relati, cujus hæc est præscriptio tot postmodum Conciliorum Sanctionibus, perpetuoque more Ecclesiæ confirmata. „ „ Episcopos uniuscujusque gentis nosse „ oportere eum, qui in eis est primus, et „ existimare ut Caput, et nihil facere quod „ sit arduum, aut magni momenti præter „ illius sententiam „ (a).

(a) 33. *Ex interpr. Gent. Herveti*.

An vero Canonis hujusce auctoritatem sequuta Synodus est, dum nulla aut Sedis Apostolicæ, aut sui etiam Metropolitæ habita ratione verita non est, Parisiensis Conventus an. 1682 articulos non duntaxat adoptare, verum et in decretis ad fidem pertinentibus eo expresso consilio adjicere, ut publica horum, solemnique adoptione, quæ passim, et sparse per totum illud Decretum perperam tradita sunt, concluderet, ac velut obsignatis tabulis communiret? Quo sane Synodus ab ipsorummet Parisiensis *Declarationis* Auctorum sententia, et verecundia longe recessit, qui primum ne suspicari quis posset eos quidquam velut ad fidem pertinens in ea Declaratione statuere voluisse, non dubitarunt in *Acta* referre Cameracensis Archiepiscopi responsum, quo testatum erat, non eam Conventus mentem fuisse, *ut ex illa sententia Decretum fidei faceret*, *sed tantum*, *ut eam opinionem adoptaret*. Quod et aliis *Actis*, plane confirmat cl. Bossuetius, vel quisquis est Auctor Opusculi, cujus titulus: *Gallia Orthodoxa* art.6. in Opere *Defensionis* etc. Deinde nec et istud prætereundum erat, Gallicanos illos Præsules ad exponendos suæ Declarationis Articulos non ante devenisse, quam præfati essent se se ab illis longissime abhorrere, qui „ Primatum B. Petri, ejusque Successorum „ Romanorum Pontificum a Christo institu- „ tum, iisque debitam ab omnibus obedien-

„ tiam , Sedisque Apostolicæ, in qua fides „ prædicatur , et unitas servatur Ecclesiæ „ reverendam omnibus gentibus Majesta- „ tem imminuere non vereantur : „ Contra Synodus nil detestandum hoc imminutæ Pontificiæ Potestatis crimen verita, non modo expressam illam , quam *Declaratio* præsefert , debitæ ab omnibus Primatus Majestati obedientiæ professionem turpiter omittit , sed quam prorsus præterire non potuit , Primatus mentionem jejune adeo , strictimque attigit, ut dum Romanum Pontificem *primum* duntaxat memorat *inter Pastores Christi Vicarios* , *Caput Ministeriale* , *cui velut Centro Unitatis ceteri juncti sunt* cavere in primis voluisse videatur , ne paullo plus quidquam Romano Pontifici concederet , quam quod ei deferre primarii etiam inter *Protestantes* Viri ultro se paratos ostenderint .

Nec vero quemquam fugit in illis adoptandis articulis callido consilio Synodum in spem intendisse magni cujusdam ad opportunitatem parandi sibi subsidii ; verum et hic etiam astutam Sæculi prudentiam vicit religionis plena Sapientia Pontificis , qui nempe cum de una Synodo judicium instituendum suscepisset , Declaratione ipsa , utpote a Synodo aliena , eodem loco , et statu relicta , quem ex Superiorum Pontificum Decretis obtinebat , peculiarem , quæ Synodi propria est „ *tot capitibus vitiosam*

adoptionem peculiari damnationi subjciendam censuit velut temerariam, scandalosam, Apostolicæ Sedi injuriosam, quin et ipsimet Gallicanæ Ecclesiæ, quam dignam Synodus existimaverit, cujus auctoritas in patrocinium vocaretur errorum, quibus illud est totum contaminatum Decretum.

Atque interea dum hæc scriberem, peropportune accidit, ut unius ex præstantissimis Galliarum Episcopis litteræ mihi venerint in manus, quibus Amplissimus Antistes, cum egregium suum in amplectenda Sanctissimi D. N. Pii VI. dogmatica Constitutione plenum pietatis obsequium, suamque communem cum aliis de profligatis Pseudo-Synodi Pistoriensis erroribus gratulationem ad Sacram Congregationem Episcoporum, et Regularium deferret, tum etiam tanquam Gallicanus Episcopus præcipuo nomine de Synodi temeritate gravissime conqueritur, quæ verita non sit insigni plane injuria Gallicanam Ecclesiam afficere, dum hujusce Declarationis an. 1682. adoptionem Decreto *de Fide* insidiose adjunxit, quo et ei Declarationi majoris auctoritatis pondus adjiceret, et hujus dein, ac totius Ecclesiæ auctoritate ad suos errores tuendos per summam fraudem abuteretur. Jure sane, et merito, quod facile quivis intelliget, qui modo ad pauca illa paullo diligentius attenderit; quæ sunt ea de re notata, quæque pro rei gravitate haud

piguerit denuo hic, strictímque pertingere.

Ac primum cum in summa expositionis fidei, quam proponit Synodus (idque præter sententiam Præsulum Gallicanorum, qui ut dictum est, nihil se de fide statuere voluisse testati sunt) profitendos decernit memoratæ Declarationis articulos, quid aliud innuit, nisi se peculiarem quandam, et suam profitendæ fidei normam ex ea Declaratione voluisse arcessere; quasi Gallicana ipsa Ecclesia fidem aliam Catholicam agnosceret, quam quæ fides est *æternæ Cathedræ*? quæ ut præclare Bossuetius præstantissimum ejus Ecclesiæ decus, et ornamentum *a Petro, Petrique Successoribus edocta nullam novit hæresim* (a): aut sacrum illud effatum oblita esset, quod a Majoribus perpetua successione traditum eodem loco idem Bossuetius luculentis hisce verbis extulit: *Romanam Fidem semper esse Fidem Ecclesiæ*.

Altera injuria, eademque gravissima extat, proditque se se in conviciis, quibus omni contumeliarum genere Synodus *Decisiones* vexat, quas vocat *indeterminatas*, aitque nonnullis ab hinc sæculis prodiisse. Quæ convicia nemo dubitat, quin potissimum conjecta sint in Ven. Constitutionem *Unigenitus*, quam nec Pistorienses negare ausuri sunt, designatam ab illis fuisse notis iis, quibus

(a) *Serm. de Unit.*

Decisiones hujusmodi perstringit, veluti. „ Decreta profecta ab una particulari Ec„ clesia, aut a paucis Pastoribus, minus „ pura mente promota, ad veterem subver„ tendam doctrinam directa, modis irregu„ laribus, et violentis intrusa . . . , quibus „ vulnera Ecclesiæ inflicta sunt recenti „ adhuc sanguine madentia. „ Nec mirum, quibus mirifice Quesnellius placeat, tanto iis odio Constitutionem esse, qua sunt ejus errores damnati,

At profecto quis ignorat, quanto studio fuerit ea Constitutio a Gallicanis Præsulibus expetita, non quidem a particulari Ecclesia, sed ab Apostolica Sede omnium Ecclesiarum Matre, ac Magistra, quanto Sapientissimorum Antistitum consensu, obsequio, plausu suscepta? Ut hæc etiam præcipua laus fuerit, sic flagranti eorum studio defensam eam, vindicatamque fuisse, ut jam dudum prope sileant in Gallia ora obtrectantium, nec inter abjectissimas, quæ illic supersunt, Quesnellianæ factionis reliquias quisquam fere extet, qui non se ultro in Schismaticæ Ultrajectinæ Sectæ castra conjiciat.

Quamobrem si qui sunt, qui minus æquo animo damnationem tulerint vitiosissimæ adoptionis hujusce factæ in Synodo, velim paullum se se colligant, secumque ipsi reputent, ecquid consilii Patribus ipsis Gallicanis capiendum fuisset, siquidem ad

eos primum causa delata esset Synodi Pistoriensis. Num illi vitia tacere potuissent adoptionis, qua Declarationis, immo Gallicanæ Ecclesiæ auctoritas adscita est ad contumelias obsignandas, non minus rectæ fidei adversas, quam in universam, et Gallicanam præsertim Ecclesiam summopere injuriosas? Tacuissent? An non hoc ipso suo silentio satis annuissent, non immerito a Synodo in Gallicanæ Ecclesiæ auctoritate quæsitum fuisse, repertumque perfugium? At nefas quidquam tale, tamque indignum de Gallicanis Patribus suspicari. Quæ porro alia depellendæ a se tam iniquæ suspicionis ratio, nisi ejus ipsiusmet infaustæ adoptionis aperta reprobatio? Ne videlicet percrebrescere illi sinerent in vulgus, quin et ab ipsismet Pistoriensibus impune jactari, advocatam a se Gallicanæ Ecclesiæ auctoritatem ad obsignandum suum Decretum de fide, eique advocationi silentio saltem suo Patres Gallicanos paruisse. Quis igitur querimoniæ locus, Apostolicæ Auctoritatis vigore damnationi provisum esse adoptionis ejus *tot vitiis affectæ*, quam Patres Gallicani pro sua fide, religione, sapientia reprobare ipsi debuissent, si constare sibi vellent?

Nec minus hoc eodem in genere peccatum a Synodo est, quod ad suum arbitrium revocare ausa sit abstrusiorum, quæ in Scholis agitantur quæstionum judicium,

quodque mirandum est magis, dato Congregatis tridui spatio ad cognoscenda Decreta domo allata, de quibus prope per ludibrium sententiam rogati, vocem in judicium, non mentem, et sensum afferre valerent.

Par temeritas pari animadversione digna se prodit ea parte, qua Synodus de Reformatione Regularium agere instituens, talem ejus peragendæ rationem præscribit, quæ spectat non ad provehenda in melius Regularia Instituta, verum ad infestam illam augendam, quam dudum sustinent Regulares ab heterodoxis præsertim in se conflatam invidiam, quorum conviciis turpe semper Synodo fuerit obsequentiorem aurem præbere voluisse, quam verissimis laudibus, quibus Orthodoxi Patres, iidemque Clarissimi uberrimos pietatis, ac doctrinæ fructus ex multiplici probata Ordinum Regularium varietate prodeuntes commendare nullo unquam tempore destiterunt.

Indignissimum vero illud est, quod *in majorem partem Monialium* generatim, et indistincte fœdum conjicitur *carnalis spiritualitatis* convicium (cujus tamen vocis contumeliam æquiore sibi animo Sacræ Virgines perferendam ducent, si modo hanc eandem noverint, eisdemque verbis in devotionem ipsam erga Sacratissimum Cor Jesu ab impugnatoribus ejusdem passim jactari, atque

a Præsule ipso (*a*), qui Synodo præfuit; expresse jactatam esse). Ac revera quocumque modo *carnalis* isthæc *spiritualitas* intelligatur, a qua jubet Synodus avocandas Moniales, *ut solidis exercitationibus*, *ac præcipue labori addicantur*, sive talem intelligi placeat, quæ admixtum quid habeat impuræ labis, tumque non sine mendacissima, impudentissimaque calumnia dici potuit, hanc *facere occupationem* (quæ expressa est littera Synodi) *majoris partis Monialium*, quippe nimium abest fœda ista suspicio ab sacris illis ædibus, in quibus *Angelorum vitam* intueri *in terris* sibi videbatur Ambrosius, *quam quondam in Paradiso amiseramus* (*b*); sive, quod planius ex contextu toto elicitur, *carnalis* ea *spiritualitas* refertur ad exercitationes frequentari solitas in Monasteriis, quas nominatim placuit Synodo pluribus locis notare velut a solidæ pietatis exercitatione alienas; tumque aperte criminatio illa recidit in multiplicia illa pietatis exercitia, quæ reapse *faciunt*, ut ait Synodus, *occupationem majoris partis Monialium*: exercitia nempe diuturnioris Psalmodiæ, frequentioris Confessionis venialium, determinati numeri precum, & salutationum in sacris statis, votivisve cæremoniis, expiationibus, supplicationibus,

(*a*) *Instruct*, 32. *in Append.*
(*b*) *De Instit. Virginis c.* 17.

aliisve religionis muneribus obeundis; cum specialis cultus erga certas potius, quam alias Imagines, easdemque specialibus, & probatis titulis insignitas, aliasve affines devotiones, quas per summum errorem Synodus rejicit tanquam noxias, periculosas, superstitiosas, erroneas, quæ ipsæ notæ sunt, quibus *carnalis* illa *spiritualitas* designatur, cujus ignominiam devotioni erga Sacrum Cor Jesu Præsul ipse (ut ante dictum est) inurere veritus non est in ea *instructione*. quam Synodus adoptavit. Quamobrem facile perspicuum est, quam pie, quam juste coercenda fuerit temeraria illa Synodi cum iniquissima criminatione conjuncta præscriptio, qua fictæ carnalis spiritualitatis nomine Moniales avocare studet ab religiosis illis exercitationibus, quibus, sive ex suarum quæque Regulârum præscripto, sive ex piis inductis consuetudinibus, sive ex flagrantiori quodam studio perfectionis Evangelicæ, cum laboris etiam dispendio pleræque distinentur. Nec enim ita *præcipua* debet esse cura laboris, cui laudabiliter suum quoque tempus impenditur, quin potior multo ratio habenda sit piarum divini cultus exercitationum, quibus assidue colendis exædificata sunt a sæculari strepitu segregata Claustra Sacra Monialium.

Non omnia ego mihi commemoranda sumo, quæ in Apostolica hac Dogmatica Con-

stitutione Catholici Orbis gratulatione, et plausu celebrantur. Sed cum in præclaris plurium præstantissimorum Præsulum responsis, quæ videre mihi contigit, animadverterim alios alia, prout cuique visum est, in ejusdem Apostolici judicii commendationem adnotasse, in hanc spem inductus sum non ægre vos, EE. PP., laturos, si et ipse pauca longiore quidem sermone, quam epistola, breviore vero quam epistolæ argumentum postulat, capita attingerem, quæ ut fert varietas ingeniorum, nonnulli etiam generi hominum existimavi profutura.

Neque id tamen (quod probe notatum velim) quasi putem humanis qualibuscunque rationibus, et argumentis vim pendere Apostolici judicii, quæ promissionis Christi divina plane, æternaque auctoritate nititur, suamque firmitatem ab ejus Petræ soliditate mutuatur, adversus quam portæ Inferi nunquam sunt prævaliturae. Scilicet huc spectat hujusce scriptionis ratio, nec aliud aut mihi, aut aliis in hoc argumento versantibus propositum est, quam ut rudioribus præsertim aditus paretur ad planiorem quandam rerum definitarum intelligentiam informandam, qua instructi facilius etiam fraudes eorum, atque insidias effugere valeant, qui perversa loquuntur, ut abducant discipulos post se. Quo in genere et istuc potissime, omninoque cavendum, ne si quid forte scribenti exciderit,

quod minus aptum, minusve firmum videri queat, hoc ipsum contra jus retorqueatur, aut quidquam valere putetur ad vim infirmandam definitæ sententiæ, cujus veritas per se una, planeque immota, ut dictum est, Apostolici judicii auctoritate confirmata, divinitusque sancita innotescat.

Nunc, ut ad illa, quæ ante diximus, Antistitum responsa redeamus, quis in tam brevi intervallo, quo tam multa, tamque insignia undique allata sunt, quis, inquam, non divinum plane miretur, aut suspiciat præsentis in Ecclesia providentissimi Numinis immortale beneficium, ut ad vocem Petri tam prompta, et parata responderit Clarissimorum undique Antistitum in Apostolica suscipienda Constitutione plena debitæ venerationis, et obsequii consensio? Qua nempe illi *suarum successionum* consanguinitatem doctrinæ testati sunt cum Principe illa, omnium maxima, omnibus cognita, in Sede Petri a Deo constituta Ecclesia (*a*), per cujus Pontificum successiones præconium veritatis in omnes gentes ad omnem futuri temporis memoriam propagaretur: ut nullus jam vel pertinacissimis obtrectatoribus obloquendi locus relinquatur, nisi si qui spreta successionum per orbem diffusarum, et cum principali successione convenientium auctoritate, vocem ipsam contemnere non

(*a*) *Iren. cont. hæres. l. 3. c. 3.*

vereatur unitatis Catholicæ, quæ illa successionum cum Prima Sede consensione, et nexu coalescit, continetur, et efflorescit.

His ego salutaris Orthodoxæ doctrinæ præsidiis miserante Deo munitus, dictumque memoria repetens B. Cæsarii Arelatensis Episcopi (*a*). „ Sicut a Persona B. Petri Apo„ stoli Episcopatus sumit initium, ita ne„ cesse esse, ut disciplinis competentibus „ ab Apostolica Sede singulæ Ecclesiæ quid „ observare debeant, erudiantur „. Spondeo quoad vires ferent, daturum me operam, ut ab his, qui pastorali meæ curæ subjecti sunt, præfatæ Dogmaticæ Sanctissimi Domini Nostri Constitutioni debita obedientia tribuatur. Interea, dum vobis, PP. EE., salutaria omnia, et prospera ab omnium bonorum Largitore precari non desino, votaque mea cum Vestris conjungere, ut Misericors Deus Ecclesiæ Suæ Sanctissimum Dominum Nostrum quam diutissime servet, ac præstet incolumem, EE. VV. manus humillime deosculor.

Romæ die 24. Decembris 1794.

(*a*) *Libel. ad Symmachum ap. Labb.*

